

rozsévač rozsievač

5

máj/květen
2021
ročník 91

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Vyslobodzujúca pravda evanjelia

Pamatuj

Nie talár

BIBLICKÝ ŠATNÍK KŘEŠTANA

Svleč zlost – obleč si trpělivost

*Preto odložte všetku nečistotu a akúkoľvek zlobu
a v tichosti prijmite zasiate slovo, ktoré má moc spasíť vaše duše (Jk 1, 21).*

Chór oslavoval Hospodina na nebesiach

Určite sa všetci zhodneme na tom, že minulý rok 2020 bol iný ako predchádzajúce roky. Covid-19 nás ovplyvnil v rôznych smeroch, prestali sme sa stretnávať na bohoslužbách, spoločných aktivitách, prežívali sme viac strachu o seba a svojich blízkych... a rozmyšľali nad tým, čo nás čaká. Nevieme, čo nás čaká v krátkej budúcnosti, ale čo vieme s istotou, je, čo nás čaká z hľadiska večnosti. A toto je niečo, čo mohlo prežiť našich dvanásť bratov a sestier z Detvy, Lučenca a Panických Dravieci, ktorí odovzdali svoj život Ježišovi Kristovi a vyjadrili to aj v krste. Väčšina z nich bola z nového spoločenstva v Detve, kde sme z milosti Božej v septembri 2019 začali so spoločnými bohoslužbami, ktorých sa zúčastňuje 30 – 40 ľudí. Sme veľmi vďační, že napriek všetkým hygienickým opatreniam, sa nám v nedeľu 27. septembra 2020 podarilo realizovať krst vonku pri modlitebni v Panických Draviciach.

(Bol to zároveň tretí krst v minulom roku.) Pán Boh sa nám postaral aj o vhodné počasie (napriek nepriaznivým prognózam). Těšili sme sa z toho a spolu s nami aj chór anjelov oslavoval Hospodina na nebesiach. Boli sme veľmi požehnaní svedectvami našich krstencov. Pán Boh sa im prihováral rôzny a jedinečným spôsobom. Niektorých našiel v chudobe, trápení, problémoch, v neštásti, ale aj v bohatstve.

Niekto pochádzajú z úplných rodín, iní z neúplných. Pán Boh sa vo svojej nekonečnej milosti prihovára každom čase, v každej situácii, ku každému človeku. Mnohí z nich si museli prejsť ľahkými skúškami, zažili hlad, odmietnutie a bolo pre nás nesmierne vzácne počuť tieto ich svedectvá. Prikladáme dve z nich, ale ak si chcete vypočuť ostatné a byť skrze nich požehnaní, nájdete ich na youtube kanáli BJB Lučenec, Krst 27. 9. 2020.

Túžba poznávať Boha viac a viac a túžba mať s Ním vzťah je to, čo teraz prežívajú títo mladí ľudia. Uvedomujú si veľmi intenzívne, že jedine s Bohom môžu bojať proti hriechu a satanovi, že život bez Boha

Spoločná fotografia krstencov.
Prvý rad zľava: Miroslava Jarábková, Nikoleta Berková, Ivana Morháčová, Olga Kováčová, Mária Berková, Marianna Mirgová, Daniel Záslav, Michal Šinko, druhý rad zľava: Pavol Šinko, Patrik Berký, Mário Lacko, Adrián Oláh, Radoslav Klement, Roman Lacko

je život prázdný a nenaplnený. Začali čítať Písmo a Božie slovo mení ich životy, prichádzajú k nim noví ľudia, ktorí im pomáhajú robiť kroky viery. Zároveň majú túžbu ísi a hlásať Božie slovo, slúžiť ďalším ľuďom zo svojho okolia, ktorí ešte túto zvest nepočuli, alebo počuli, no neprijali. Prezili dotyk Božej lásky vo svojom živote a túto lásku chcú dávať ďalej.

Zároveň si uvedomujú, že svoje problémy a všetko, s čím sa v živote stretávajú, môžu zveriť svojmu nebeskému Otcovi, a keď dajú na prvé miesto Pána, vtedy budú oslobodení od svojich hriechov. Prežívame vďačnosť za našich nových bratov a sestry, zároveň si uvedomujeme, že to nemajú v živote ľahké, a preto vás chceme prosiť o modlitby za nich, za ich kroky viery, aby mohli vtrávať a byť svetlom v prostredí, v ktorom sa nachádzajú. Aby sme raz mohli spolu všetci oslavovať nášho Boha v nebesiach.

Pavol Šinko
(Svedectvá dvoch krstencov – strana 8)

Obsah

Chór oslavoval Hospodina...	2
Budme vďační.....	3
Oblékli jsme Krista / Vyzleč zlost...	4
Vyzleč zlost – zaodej sa trpežlivostou.....	5
Vyslobodzujúca pravda evanjelia.....	6
Nie talár...	
Trpežlivost dokáže lidi promeniť	
Rozhovor s kazateľom – Martin Tobák...	7
Reportáž – svedectvá.....	8
Verný služobník	
My Ježiš často vítežit nenecháme / Radio 7 ...	9
Bůh miluje člověka...	
Pokud nemilujeme sami sebe...	
Priestor pre Boží zázrak.....	10
Sion	
Celé lidstvo je na lopatkách.....	12
Illuze, ktorou je treba rozptýliť	
Chcem čip!	
Jak získat milost, aby vždy prošel...	13
Pamatuj	
Jak se Izrael vyporádává s covidem-19.....	14
Čo je ľahšie?.....	15
Aktívne očakávanie	
Očkovat či neočkovat?	16
S Ježišem v kuchyni (5)	
Čo je váš štít?	
Hľadáme jiskry radosti.....	17
Kotva v bouři / NOEMI	
Prijíjmáme Boží dar.....	18
Máme dôvod k vďačnosti	
Ekuména vo svete	
Online sesterská konferencia 19. 6. 2021	
Daniel Pastirčák: Slovo pred slovom.....	19
Š. Rucki: Ve víru evoluce	
Témata / témy čísel časopisu 2021	
A. Ondrusková: Čas milosti.....	20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šíenie Dobrej správy

Predsedia Redakčnej rady: Ján Szöllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláz, D. Jerskává, M. Jersák, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Koncepcia časopisu: Ján Boggero
Komplexné realizačné spracovanie časopisov: A. Vrana
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel. +421 911 813 824. E-mail: roszievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné.
Poštovné - zbyty: 3,- € za kus a rok,
jednotlivci: cena výtlačku 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.
Odberatelia v ČR: predplatné 48,- Kč na rok (cena jedného výtlačku 44,- Kč) + poštovné.
Poštovné - sbory: 102,- Kč na kus a rok,
jednotlivci: cena výtlačku 44,- Kč + 25,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísat meno odberateľa. Var. symbol: 888, CR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v CR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 5/2021: 8. 4. 2021
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava
SŠN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejú vyjadrovať názor redakcie. Všetky články prochádzajú posouzením Redakčnej rady a ne všechny sú uverejnené.

Mirka Kešjarová

Máj je mesiac, ktorý sa spája s viacerými prívlastkami a udalosťami. Najznámejšie je asi označenie "máj – lásky čas".

Príroda rozvonjava, všetko navôkol spieva, šviorí a v nás to vyzvoláva príjemné pocity. Túžime sa k niekomu pritíliť, niekoho pohľať, povedať: „Mám tā rád!“

Je krásne milovať a byť milovaný. Bez ohľadu na vek či okolnosti.

Existujú rôzne druhy lásky. Láska medzi priateľmi, manželská láska, láska rodiča k dieťaťu a naopak.

V máji si pripomíname jeden z týchto druhov lásky: materskú lásku. Som matka, takže mám k tomuto druhu lásky zvlášť blízko.

Materská láska je veľmi silný cit.

Kým priateľskú lásku a dokonca aj lásku medzi manželmi môžu zničiť okolnosti, materskú lásku len tak ľahko niečo nezničí.

Milujeme svoje deti bez ohľadu na to, aké sú alebo čo urobili. Áno, niekedy sme vyčerpané, frustrované, zdá sa nám, že už sme prišli na dno svojich sôl i možností, ale keď vás dieta objíme a po stýkrate vás prosí o odpustenie, neodkopnete ho.

Znova si ho pritílite a odpustite mu.

Aj vtedy, keď viete, že o pár minút vás znova sklame alebo v hneve tresne dvermi. Matka miluje nezištné a bezpodmienečne. Miluje aj vtedy, keď sa jej lásky nedostáva, keď deti na ňu zabudnú.

Budme vďační

Mala som v živote to veľké privilégium, že mi Pán Boh dal skvelú mamu i starú mamu. Prijala som od nich veľa lásky a stali sa mi vzorom v mnohých oblastiach života. Nie všetci majú takúto skúsenosť.

Aj mamky sú len ľudia a často robia chyby. Keď zlyháme a sklameme svoje deti, je dôležité, aký postoj zaujmeme. V úlohe matky si mnohokrát pripadám bezmocná

**Božia cesta je dokonalá,
Hospodinova reč je osvedčená.
On je štítom každému,
kto sa k nemu utieka.**
(Žalm 18, 31)

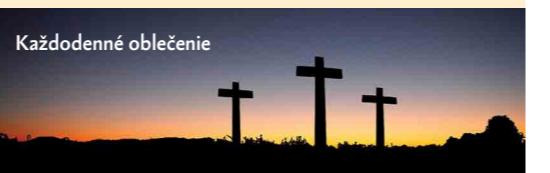

Len On im dá skutočnú budúcnosť.
Budme teda vďační svojim mamám a otcom, ktorí nás od malička viedli k Bohu. Vedme k Nemу aj naše deti!

Lebo keby sa aj všetko, na čom stávame svoje životy, zosypalo, Boh sa nezmení a s Ním všetko dáva zmysel (Žalm 18, 31).

Biblický šatník křestana

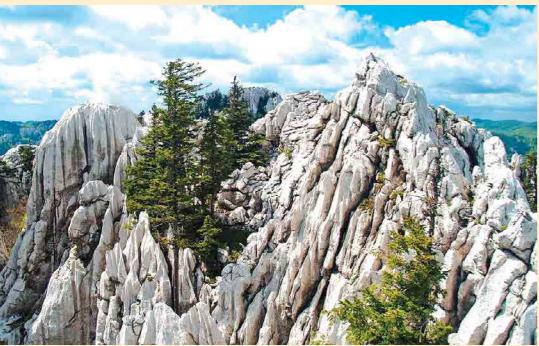
Vyzleč zlost – obleč si trpežlivost'

Starozákonny text:

Utiš sa pred Hospodinom, vyčkaj na neho a nerozčuluj sa nad tým, kto má úspech, a nad tým, kto je zákerný. Prestaň sa hnevať a zanechaj zlost! Nerozčuluj sa, vedie to len k zlému! (Ž 37, 7 – 8)

Starozákonny text:

Zti se před Hospodinem a čekej na něj. Nevrzuji se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo stojí píkle. Odlož hněv a zanech rozhoření, nevrzuji se, ať se nedopustí zlého (Ž 37, 7–8).

Novozákonny text:

Preto odložte všetku nečistotu a akúkoľvek zlobu a v tichosti prijmite zasiate slovo, ktoré má moc spasit vaše duše (Jk 1, 21).

Odhodte každé rozhorčenie, väšer, hnev, krik a rúhanie so všetkou zlobou. A budte k sebe dobrí, milosrdní, odpúšťajte si navzájom, ako aj vám Boh odpustil v Kristovi (Ef 4, 31 – 32).

Novozákonny text:

A proto odstraňte veškerou špínu a přemíru špatnosti a v tichosti přijměte zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše (Jk 1, 21).

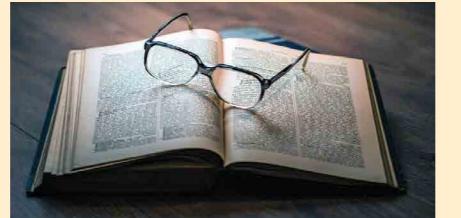
Ať je vám vzdálena veškerá tvrdost, zloba, hněv, krik, utrhání a s tím i každá špatnosť. Budete k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám (Ef 4, 31–32).

Hnev a zlost – o oboch týchto záporných vlastnostiach hovorí Písmo. Je medzi nimi rozdiel? Podľa Výkladového slovníka slovenského jazyka tam rozdiel je. O hneve je napísané, že je to pobúrenie, rozhorčenie alebo nepriateľstvo. O zlosti sa píše: „Zlost je prudké vzrušenie vyvolané hnevom, nenávistou, odporom.“ Je to teda prudký hnev. Zlost neobíde takmer nikoho bez ohľadu na vek. Videli sme malé dieťa, ako sa v zlosti hádže na zem, lebo nedostalo od rodiča to, čo si žiadalo. Dospievajúce deti neznásajú otázky a obmedzovania, ktoré rodič neraz vysloví. Rodič naplní zlost a rozčuluje sa, ak dieťa neposlúcha, nerešpektuje príkazy, je svojvoľné a neuznáva autoritu. Dospeľých vyvedie zo rovnováhy a dovedie až k zlosti všeličo. Situácia v manželstve a v širšej rodine, v práci či politike, ale aj spolužitie so susedmi. Ak s nami niekto nesúhlasi alebo nekoná podľa našich predstáv, hnev prerastá do zlosti. Bez toho, aby sme niečo povedali, vidieť to na nás. Hovorí sa, že zbledol od zlosti. Alebo naopak: Od zlosti je červený ako rak; ide puknúť od zlosti. Podľa výzvy v Božom slove je možné zlost premočiť trpežlivostou. A tu je kameň úrazu pre nejedného z nás. Nemáme trpežlivosť. Treba menovať nejaké situácie? Zlostiace sa dieťa neupokojíme, ale naď ešte nakričíme. Tínedžerovi nevysvetlíme, prečo to či ono od neho požadujeme, ale v zlosti pospomínáme všetko, čo neurobil podľa našich predstáv, alebo urobil proti našej vôle. V manželstve konáme podobne – nevysvetlíme, čo sa nám nepáči, ale sa rozčlujeme: „Má to vedieť, ved predsa žije so mnou už x rokov.“ Výsledok? Srí z nás zlost ako iskry z prskavky. Ako sa správame k svojim rodičom, ktorí sú v pokročilom veku a už nevedia rýchlo reagovať? – „Tak sa ponáhľam a ona ešte to a ono potrebuje!“ Alebo: „To je do popuku, že mu treba niekolkokrát povedať, čo má urobiť.“ „Už to neznesiem, točí sa v myšlienkovom kruhu a rozpráva stále to isté ako novú informáciu. No, povedzte, koho by to nenazloilo?“ Aj susedia sú príčinou našej zlosti: „Ráno si chcem trochu dlhšie pospať a jedna suseda musí vysávať a ďalší sused niečo vrta a pribijá. Musím si to s nimi vybavit.“ Všade, kam sa otočíme, máme neobmedzené možnosti a príležitosti na rozčluvanie a zlost. Priznajme si, že ani veriacich ľudí zlost a rozčluvanie neobídu. V Biblia sa píše: „Ved až my sme boli kedysi nerozumní... žili sme v zlobe /zlosti/...“ (Tít 3, 3). To naše staré JA ešte nie je úplne z nás vykorenene, tak zlyhávame. Namiesto trpežlivosti je tu zlost.

Čo robiť? V hore menovanom slovníku je trpežlivosť definovaná takto: „Trpežlivosť znamená znášať bez odporu niečo neprijemné; trpežlivostou dosiahneme úspech.“ Aj slovenské príslovie hovorí, že trpežlivosť ruže prináša. Biblia hovorí ešte oveľa viac: „Trpežlivý oplýva rozumnosťou.“ Alebo: „Vznetlivý človek vyvolá zvadu, zatial čo trpežlivý spor utiše.“ (Pr 14, 29; 15, 18). Ak máme osobný problém s prchkosťou, zlostou a zlobou, poslúchnime výzvu Božieho slova: „... nekráčaj cestou zlostníkov“ (Pr 4, 14 Roháčkov preklad). Počujme aj výzvu apoštola Pavla, ktorá je adresovaná nielen Timotejovi, ale aj nám: „Ty však, Boží človek, sa tomu vyhýbaj! Usiluj sa o spravidlivosť, zbožnosť, vieri, lásku, trpežlivosť, miernosť“ (1Tm 6, 11).

Trpežlivosť, milé a láskavé slovo, pochopenie a ochota vypočuť a porozumieť aj tú druhú stranu prináša do vzájomného pokoj. Pamäťajme: „... trpežlivý /človek/ spor utiše“ (Pr 15, 18).

Vyzleč zlost – zaodej sa trpežlivosťou

Už v minulom článku na začiatku tohto roka som hovoril o tom, že apoštol Pavol vo svojich listoch na opisanie niektorých duchovných skutočností života viery často používa obraz vyzliekania a obliekania (Ef 4, 24; 6, 11; Kol 3, 10, 12; 1Tm 5, 8; Gal 3, 27; Rim 13, 12; 14). Tento obraz totiž v sebe skrýva veľké a hlboké tajomstvo života viery. Z nášho každodenného života vieme, že obliekame sa primerane príležitosťou, úlohe, postaveniu či určitému stavu. Čo je pre daný stav či príležitosť nevhodné a neprimerané, to vyzliekame a obliekame si to, čo je vhodné...

Božie slovo hovorí, že rovnako by to malo byť aj v našom duchovnom živote, že potrebujeme sa obliekať či zaodiať takými kvalitami života viery, takými vlastnosťami duchovného života, ktoré nasvedčujú a ukazujú na to, kym sme v Kristovi Ježišovi; hovoria o tom, že v našom živote došlo k obrovskej zmene: že deti otroctva sa stali deťmi slobody v Kristovi; že nepriatelia Boží sa stali Božími milovanými deťmi, deťmi Krála kráľov. Preto potrebujeme vyzliekať všetko to, čo je nevhodné nášho Spasiteľa a Pána a nášho vzťahu s Ním; čo je nevhodné pre deti slobody či pre Božie kráľovské deti.

Dnes sa pozrieme na výzvu Božieho slova, ktoré nás pozýva, aby sme vyzliekli zlost a zaodiali sa trpežlivosťou. Dva verše nás budú viesť k úvahе nad touto výzvou Božieho slova:

Kolosanom 3, 8: Ale teraz (ked ste vierou v Krista vyzliekli starého človeka s jeho skutkami – 9b.) odložte bokom (vyzlečte) aj všetky tieto veci... aj hnev, prchkosť, rúhanie, mrzké slová, zlost...

Kolosanom 3, 12: A tak (ked ste si obliekli nového človeka – 10a.), oblečte si... trpežlivosť.

1/ **Vyzleč zlost.** Ked tu Božie slovo hovorí o zlosti, zdá sa, že ju dobre vystihujú všetky slovíčka v tomto verši: hnev, prchkosť, rúhanie, zlé reči. Ked sa nazostíme na ľudí či na okolnosti života, máme tendenciu vybuchnúť v hneve, sme prchkí a sršia z nás zlé slová, nadávky či rúhanie, ktorími ubližujeme ľudom alebo sa hneváme na Boha. Je ale zrejmé, že „zlost“ je niečo, čo patrí k starému životu bez Boha (Rim 1, 29; 1Kor 5, 8). Pavol hovorí, že kým sme žili bez vieri v Krista, žili sme v zlosti (Tit 3, 3). Život v zlosti bol súčasťou nášho starého života; našich starých „handier“ toho starého života. Ale ak sme tieto zvyky a prejavy starého človeka vyzliekli vieriou v Krista a obliekli sme si Krista (Gal 3, 27), tieto zvyky a spôsoby už nepatria do nášho života. Ved ak sme týmto hriešnym prejavom zomreli, ako by sme v nich ešte mohli žiť? (Rim 6, 2). Tieto veci pominuli, hľa, všetko je nové (2Kor 5, 17). Jakub ale hovorí, že v údoh nášho tela ešte zostal „zvyšok zlosti“ (Jk 1, 21) a zaskočí nás v kritickej a nestrázenej chvíli nášho života. Ked sa nám zdá, že bratovi sa v živote viery darí viac než nám, rozpálime sa hnevom a tvár sa nám zamračí (Gen 4, 6); alebo Boh v našom živote a v našej službe koná inak, než sme si to predstavovali, a tak sa možno zlostíme a hneváme aj na Boha ako Jonáš (4, 9); alebo, ked sa s bratom nezhodneme na veci služby, až je z toho také rozhorčenie a pochybí nás taký „svätý hnev“, že sa musíme rozistiť ako Pavol s Barnabášom (Sk 15, 39). Áno, môže sa to stať aj v našom živote. Ale Božie slovo nás pozýva toto všetko v pokáni vyzlieč a položiť na oltár, vystaviť smrti. Zlost už nemá mať miesto v našom živote. Naopak, potrebujeme sa ako vyvolení Boží a svätí zaodiať vlastnosťami nového života v Kristovi: dobrovitostou, pokorou, krotkosťou, zhovievanosťou (Kol 3, 12). Vtedy bude náš Pán oslávený naším životom.

2/ **Zaodej sa trpežlivosťou.** V pôvodnom jazyku, ktorý tu Nová zmluva používa, sa trpežlivosť označuje dvomi slovíčkami: „makrothymia“ a „hypomoné“. Prvý výraz je zložený z dvoch slov: dlho a hnev, dosloveno dlho k hnev, čím vyjadruje, že trpežlivosť poukazuje na vlastnosť človeka, ktorý má „dlhú cestu k hnevom, dlho mu trvá, kym sa nahneva“. Ide teda o pomalosť k hnevom (Jak 1, 19). Poukazuje to na odolnosť, výtrvalosť, stálosť, keď celým kritike či

provokáciu; na zhovievanosť a znášanie druhých ľudí (Rim 9, 22; 2Kor 6, 6; 2Tim 3, 3; 4, 2; 1P 3, 20).

Podobne je aj druhý výraz zložený z dvoch slovíčok, čím vyjadruje význam: „zostať pod, vydržať pod“ a poukazuje na schopnosť človeka vydržať či zotrvať pod tlakom a bremenami života či zo strany ľudí alebo v tažkých okolnostiach života (2Tim 2, 12; 1P 2, 20; Žid 12, 7).

Teda v prvom prípade ide skôr o vzťah k osobám, k ľuďom, kym v druhom prípade ide skôr o vzťah k veciam a okolnostiam života, najmä nepriaznivým. Prvé slovíčko teda poukazuje na trpežlivé znášanie a zhovievanosť vo vzťahu k ľuďom, druhé poukazuje na výtrvalosť a schopnosť znášať nepriaznivé okolnosti života a vecí. Trpežlivosť nás uschopňuje byť citlivými k ľuďom, k ich nedostatkom a chybám, k ich charakteru vo vedomí, že Boh bol prv trpežlivý k nám, že On prv niesol naše hriechy a znášal nás.

Nebyť Jeho trpežlivosti, už dávno by sme boli strávení Jeho hnevom, ktorý sa zjavuje proti každej bezbožnosti (Rim 1, 18). Vidieť teda, že zhovievanosť či trpežlivosť drží hnev pod kontrolou, aby sme nedávali priebeh väsňi a hnevnu vtedy, keď sme provokovaní slovami či správaním iných. Kresťania nemôžu byť prchkí a vybuchnúť hned, ako sa ich niekto dotkne, pretože to neprináša slávu nášmu Pánovi a poškodzuje vzťahy a jednotu Božieho ľudu. Potrebujú zhovievanosť, aby sa vedeli vzájomne znášať, aby sa nezlomili pod vahou hnevu vlastného či cudzieho (Ef 4, 2). Lebo s kresťanom je to ako s mostom, ktorý v trpežlivosti či zhovievanosti spája dva brehy a ako taký musí mať určitú nosnosť. Kresťania musia mať veľkú nosnosť, aby sa nepreložili pri najmenšom zatažení. Toto im dáva Duch Svätý skrze ovocie Ducha trpežlivosti/zhovievanosti. V opačnom prípade budeme v cirkevi sedieť na dvoch brehoch bez vzájomného spojenia. Predovšetkým silní vo viere majú znášať slabších (R 15, 1).

Je však zrejmé, že takáto trpežlivosť nám nie je vlastná a nie je súčasťou našej prirodzenosti. Je však ovocím Ducha (Gal 5, 22). Boh chce svojím Duchom konať v našom živote veci nadprirodzené, veci vlastné len Božej prirodzenosti, ktoré sú stali účastníkmi znovuzrodením skrze vieri v Ježiša Krista (2P 1, 4). Chce nás premenať na svoj obraz, aby sme vŕtazili nad vlastným i cudzím hnevom. Zhovievanosť či trpežlivosť je Boží postoj k nám a Pán Boh chce, aby jeho deti mali rovnaký postoj k iným. Vyžaduje si to znášanie iných ľudí, tak ako Boh v Kristu znášal a znáša či nesie nás. Boh nás chce nadprirodzeným spôsobom skrze moc Ducha zmocniť, aby sme v Jeho sile dokázali znášať aj slabosti, pády, omaly, nedostatky, charakter... iných ľudí. Nie je to ľahké. Sami zo seba to nedokážeme. Preto človek musí byť k trpežlivosti neustále mocou Ducha zmocňovaný (Kol 1, 11), musí ju dostať od Boha ako dar, lebo On je darom trpežlivosti (Rim 15, 5). V nej sa učíme znášať a prijímať jeden druhého. Takéto znášanie a život v trpežlivosti je poukazom na náš nový život v Kristovi a súčasťou našej služby lásky k ľuďom (Ef 4, 2). Ved „lásku je trpežlivá a všetko znáša“ (1Kor 13, 4; 7).

Nech nám Boh dá milosť, aby sme v našej generácii boli ľuďmi ako veriaci v Tesalonikách, aby sme boli známi tým, že sme ľuďmi trpežlivosti a viery, ktorí ako pilier stojia pevne vo viere a nezľomia sa pod vahou prenasledovania, súženia či búrok života (2Tes 1, 4). Na slávu nášho Spasiteľa a na požehnanie ľuďom okolo nás.

Vyslobodzujúca pravda evanjelia

Zlość sa u kresťanov poväčine neprevádza v hrubej, násilnejkej podobe, no nezaprieme, že aj nám sú známe úskalia života v zlosti. Pohybujeme sa v prostredí, ktoré je plné, až presýtené zlom. Zlo vyrušuje, niekedy sme nepriamo vtiahnutí do deja a zlomyselnostou ľudí bývame doslova ohurení a otrávení. Ale neodbočujme, našou témou nie je zlość sveta.

Hovoríme o zlosti v ľuďoch, ktorí začínajú svoj pracovný deň modlitbou a čítaním Božieho slova. Nemôžeme prehliadnuť rôzne kultivované formy zlosti medzi nami, pri spôsobení prostrediu. Viackrát sme už počuli úvahu na tému: „Nech slnce nezapadá nad vaším hnevom...“

Potom nás ešte oslovi dobrá kázeň, slovo sa patrí zachovať. V lepšom prípade, aspoň navonok na seba nezazerať, nevyhýbať sa jeden druhému. V každom prípade sme slovo pochopili.

Poznáme pravdu, avšak ešte nie je tou pravou, ktorá oslobozuje.

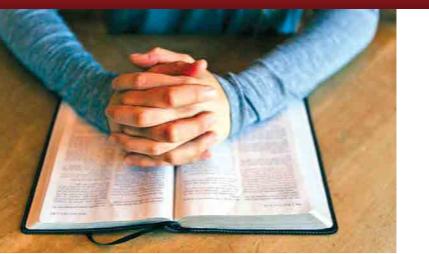
Téma mesačníka znie: „Vyzleč zlość, obleč si trpežlivosť!“ No deň, do ktorého vstupujeme, je nevľúdný, situácia zložitá, sme do nej postrčení... nahnevaní, možno i utrápení, ale to najhoršie ešte len príde. Zlość je čoraz skutočnejšia, neustupuje, ba chystá sa nad nami vládnutie. V podvedomí nám ešte doznieva veta: „Vyzleč zlość!“ Ale ved' neviem ako, Pane?... Nevládzem... Som bezradný... Vzdáme to, prestaneme bojovať?

Určite nie! Zlość nepotrebuje!! Vôbec nepotrebuje, je zbytočnosťou. Pane, zo bud' našu nádej, preved' nás úskaliam. Otvoríme Bibliu a čítame: „Nás boj nie je proti krvi, ale proti kniežatstvám a mnochstiam, proti pánom svetu tejto temnosti, proti zlým duchom v nebesiach...“ Začína svätá, vyjasňuje sa? Moja zlość nie je len môj produkt. Má niečo spoločné s kniežatom tmy, lichotníkom a násilníkom. Chce ma k zlosti pripútať aj tým, že ju začne prikrášľovať a bagatelizovať. Ľovek sa dostáva do polohy, že vlastne už ani nechce zlość opustiť. Lichotenie kniežaťa zlosti je úplne logické. Ale je tu aj pravda evanjelia a tá je od počiatku nemenná.

Zlość pre život nepotrebuje. Nepotrebuje ju ani ty. Ale nikto namiesto teba zlość nevyzlieče. Musíš ju vyzliecť len ty! Božie slovo ponúka riešenie: Kol 3, 8: „... ale teraz aj vy odložte všetko; **hnev**, väšnivosť, **zlość**, lichotenie sa i ošklivé reči zo svojich úst. Neluhajte si vzájomne, **ked ste už vyzliekli starého človeka**, s jeho skutkami.“

Výzva jasná a otvorená práve pre slabých, niekedy znechutených či „zlostou týraných kresťanov“. Je pravda, že nemáme ani štipku sily, ktorá by nám pomohla úlohu zvládnúť. Jediné riešenie je zomrieť svojej sile, dôvitu a šikovnosti, a zveriť situáciu pod kontrolu Svatého Ducha. Modlitba, ktorú vyslovuje možno ešte s váhaním: **Zbav nás zlého**, sa v poslušnosti stane modlitbou víťazstva.

J. Stupka

V srdci sme otvorili priestor pre nové hodnoty života: pokoru, krotkosť, dobrotiest, srdečné milosrdenstvo. Pokušiteľ so svojím lichotením prehral. Vždy, keď na ceste viery poslúchame pravdu evanjelia, zažijeme víťazstvo oslobodenia. Naplní sa pri nás slovo Pána Ježiša: „... ak zostanete v mojom slove, ste v pravde mojich učeníc. A poznáte pravdu a pravda vás vyslobodiť“ (J 8, 31; 32).

Vyslobodzujúca pravda evanjelia sa v našich srdciach potvrdí vždy len vtedy, ak vymeníme napríklad šat hnev a zlosti za šat trpežlivosti a srdečného milosrdenstva. Silný duchovný zážitok danej chvíle nás množstvom podobných duchovných zážitkov veďie k vrcholu a cielu života vieri. Nás život bude priodiť láskou, Božou láskou, ktorá je vzäzkom dokonalosti. Prečítajme si na záver slovo života, zamilujme si pravdu, jedine ona oslobozduje:

„Ako vyzvolení Boží, svätí a milovaní, oblečte si milosrdný súcit, dobrotiest, pokoru, miernosť, trpežlivosť, navzájom sa znášajte a odpúšťajte si, najmä ak by mal niekto niečo proti niekomu. Ako Pán odpustil vám, tak aj vy odpúšťajte druhým! Nadoväčko sa však odejte láskou, ktorá je vzäzkom dokonalosti. A pokoj Kristov nech rozdružuje vo vašich srdciach, ved preň ste boli povolení v jednom tele“ (Kol 3, 12 – 14).

J. Stupka

Nie talár

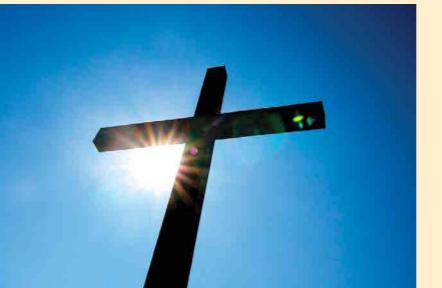
.... oblečte si nového človeka, stuoreného podľa Božieho obrazu...“
(Ef 4, 24)

Rada pozérám nemecký televízny seriál Horskí záchranaři. Fasinauje ma nádhera hôr, skalných útesov a roklín, horských lúk, bystrín a vodopádov, ponad ktoré sa vznáša helikoptéra so záchranními hľadajúcimi stratených, ranených alebo dokonca tých, ktorí prišli pri výstupoch o život. Rada vnímam aj spôsob uvažovania a záchrany jednotlivých členov záchranného tímu. Hodiny hľadania, lozenia či spúšťania sa do úzkych, tažko prístupných roklín a neďalej aj nasadenie vlastného života za záchrannu jediného človeka je veľmi dojímavé. Záchranaři tvoria jeden tím s heslom: „Jeden za všetkých, všetci za jedného.“ A predsa je každý iný.

V jednej časti seriálu hľadali chlapca, ktorý išiel bez vedomia rodičov s otcovým priateľom na výstup. Priateľ sa vrátil bez chlapca a naliehal na záchranařov, aby ho išli hľadať, no nepriznal fakt, že chlapec po uvoľnení skoby spadol do úzkej rokliny a pád neprežil. Kým za silnej búrkou a bleskov telo chlapca vytáhovali, otcov priateľ ušiel do hôr. Po niekoľkohodinovej záchrannej akcii odovzdali telo chlapca na patológiu, no akcia sa ešte neskončila. Bolo sa treba vrátiť po toho, ktorý bol niekde tam hore v búrke a bol príčinou tragédie a útrap. Niektorí zo záchranařov sa pýtali, či si zaslúži, aby do krajnosti vyčerpaní znova nasadili svoj život za jeho záchrannu. Možno aj mne preletela hlavou podobná myšlienka. Ale jeden z nich, berúc opäť do rúk záchranařsku výstroj, s rozhodnosťou v hlase povedal: „Nie sme sudcovia, sme záchranaři.“ A ja, so slzami v očiach, uvažujem: „Čo si obliekam časťe, talár sudcu, či záchranařsku výzbroj?“

Aj nám ponúkol nás Pán Ježiš Kristus – záchrana od večného zahynutia. Vykupil a zachránil nás vlastnou smrťou nie preto, aby sme svojich blížnych posudzovali a odсудzovali za ich spôsob života, ale aby sme im poskytli pomoc v podobe dobrej zvesti. „Ako vyzvolení Boží, svätí a milovaní, oblečte si milosrdný súcit, dobrotiest...“ (Kol 3, 12).

E. Pribulová

Trpělivost dokáže lidi proměnit

Jistě, je mnohem snazší být trpělivý s lidmi, kteří jsou trpěliví s námi. Pokud se ale po setkání s netrpělivým člověkem uzavřeme do sebe, ztrácíme možnost spatřit, jakou moc by naše trpělivost mohla mít. Právě v těchto složitých situacích nás může překvapit, jak trpělivost dokáže lidi proměnit, rozhodneme-li se pro skutečnou lásku.

G. CH.

Martin Tobák

Stať sa kazateľom je veľké rozhodnutie. Aspoň v mojich očiach. Ako si prežil povolanie do služby?

Úprimne, asi som nikdy nemal nejaké úplne jasné povolenie do služby kazateľa. Vždy som mal predstavu, že budem športový komentátor a pôjdem študovať žurnalistiku. Ale už na strednej škole po obrátení príšla túžba ist' študovať teológiu a vtedy som neváhal, vedel som, že to je niečo, čo by mava bilo. Ako som začal študovať teológiu, lákala ma predstava učiteľstva na vysokej škole v tomto odbore. Avšak postupom času počas štúdia som si viač a viač uvedomoval, že tu je najdôležitejšia prax a že študujem hlavne preto, aby som potom mohol to naštudované uviesť do praxe v konkrétnom zboru. Navyše, omnoho viac než sedieť nad knihami ma bavilo byť s ľuďmi, tráviť s nimi čas, rozprávať sa s nimi. A tak nejako prirodzene ma Pán Boh viedol k tomu, že budem ovela použitnejšej v službe v zbere.

Kto z ľudu ťa najviac ovplyvnil na ceste stať sa kazateľom?

Bol to jednoznačne môj kazateľ z košického zboru, Miško Lapčák a jeho manželka Milka. Milka sa mi veľa venovala ešte pred obrátením na kluboch misie mladých na základnej škole vedľa našej bytovky v Košiciach. Miško je zas ľovek, skrže ktorého som uveril a odvzadal svoj život Pánovi Ježišovi Kristovi na jednom letnom tábore. Vyrastal som na jeho službe, kážnach, prednáškach. Trávili sme spolu veľa času, učili sa hebrejčinu, rozprávali sa o kazateľstve. Oni ma pozvali do prvej služby v mojom živote v domove sociálnych služieb v Prešove a postupne vo mne upevňovali myšlienku ist' študovať teológiu a povzbudzovali ma k tomu, aby som premýšľal nad kazateľstvom. Takisto mi dali odporúčanie pre štúdium teológie a mnohé informácie o tom, čo obnáša život kazateľa.

Kto je tvojím vzorom teraz (kazateľ, učiteľ, filozof v zmysle, od koho rád čerpáš, aké knihy rád čítas, koho káže rád počúvaš)?

Nemám nejakých historických velikánov viery vo svojom živote, ktorých by som označil za vzory. Vzorom pre mňa sú najmä v dnešnej dobe ľudia v mojom okolí, ktorí dokážu žiť praktický kresťanský život v každodennej kolotoči svojich povinností.

A popri tom všetkom sú motiváciou a príkladom pre ostatných, ako prinášať Krista do všedného dňa. Rád čítam knihy od moderných autorov a takzvanú populárnu teológiu. Medzi mojich oblúbenkov patria Timothy Keller, Craig Groeschel, John Ortberg.

Kolko rokov si už kazateľ a v ktorých zboroch si túto funkciu vykonával?

Kazateľom som momentálne dvanásť rokov, z čoho som bol rok na praxi v zbere BJB v Banskej Bystrici a od roku 2009 som kazateľom zboru BJB Nesvady.

Čo máš na tejto práci najradšej, alebo čo ti dáva pocit, že má zmysel?

Jednoznačne byť s ľuďmi. Som extrovert, sanguinik, spoločenský typ a dokážem najviac prijímať a odpočívať vtedy, keď som s ľuďmi, keď som v spoločnosti. Rád sa s ľuďmi rozprávam, rád s nimi trávim čas, rád nadvážujem nové priateľstvá, ale ešte radšej pracujem na tých, ktoré už mám. Vnímam, že Boh stvoril ľoveka pre vzťahy, pre vzťah s Ním, pre vzťah s ostatnými, a vzťahy sú niečo, čo dáva ľudskému životu zmysel a význam.

Čas strávený s ľuďmi vníman viac ako relax a zábavu než ako prácu.

Takisto ma veľmi baví vyklaňať a vyučovať Božie slovo. Vedomie, že Pán Boh môže cez mňa niekomu niečo zvestovať, niečo nové ho naučiť, niečo staré mu pripomeneť... to všetko vo mne spôsobuje bázeň, ale aj radosť.

Čo je pre teba najťažšie?

Asi najťažšie je vedome oddelať prácu od osobného života a osobného duchovného rastu. Sú dni, keď strávim nad Bibliou hodiny štúdia v rámci prípravy kázne alebo nejakej témy a večer si líham do posteľ s vedomím, že som si vlastne vôleb nečítať pre seba a svoj rast. Podobne je to niekedy aj s modlitbou. Na rôznych stretnutiach, návštevách sa modlíme a večer si uvedomíme, že som sa sice dnes zhováral s Bohom veľa, ale vôleb som pri tom neriešil seba, svoje záležitosti, hriechy, vôleky a podobne.

Čo sa týka samotnej práce, tak asi najťažšie je bojať sa stereotypom a pohodlnosťou. Pohodlnosťou v tom zmysle, že cirkev je Kristova a On je ten, kto sa o ňu stará a robí tak často skrže nás, ale tiež mimo nás. On si ju zaodieva, On jej prejavuje lásku, On na ňu dáva pozor. Často to robí nadprirodzené, mimo akejkolvek snahy kazateľa, staršovstva. Je potom ľahké upadnúť do pohodlnosti, keď zbor prospevia, keď veci v zbere fungujú, celý ten zborový stroj je rozbehnutý, zborové služby a zložky sú nastavené, sú tam ľudia, čo majú na starosti. Ako kazateľ sa z toho teším a radujem, dakujem za to Bohu. Len sa musím strážiť, aby som neprestal zápasíť, aby som neprestal vnímať výzvy, ktoré tátu prácu a Pán Boh kladie predo mňa.

Mal si niekedy krízu a chcel si si nájst iné povolanie? Ak áno, čo ti pomohlo zotrvať? Ak by si nebol kazateľ, aké zamestnanie by si mal?

Krízu povolania som nemal, baví ma moja práca a vcelku ma napĺňa.

Určite som niekedy premýšľal nad tým, aké by to bolo pracovať na inej pozícii, inom zamestnaní, ale skôr to boli predstavy a sny. Ak by som nebol kazateľ, tak by som pravdepodobne študoval žurnalistiku a bol novinár, reportér, moderátor, redaktor... to boli oblasti, ktoré ma veľmi bavili, aj som v mládežníckych časoch asi rok pôsobil v košickom Korzári v mládežníckej prílohe ako redaktor.

Čo ma tiež vždy bavilo, bola geografia, tak možno by som sa uberal aj týmto smerom.

Máš rodinu. Ako to vnímajú a čo je pre nich tăžké?

V čase rozhovoru som šesť a pol roka ženatý a s manželkou Terezkou máme takmer ročného chlapčeka Damiana. Čiže keď som začal kazateľskú službu, bol som slobodný a ešte sme sa s Terezkou nepoznali. Tak povediac za pochodu vhupla do zborového života, do nového spoločenstva, do nejveľkých kultúry – keďže je z Českej republiky. Asi najťažšie boli pre ňu tie začiatky, prísť z Prahy do Nesvád je veľká zmena. Veľmi rýchlo však zapadla a stala sa pre mňa veľkou oporou. A čo je pre moju rodinu najťažšie? Manželka by povedala, že keď o pol jedenastej v noci čítať v posteli pracovné maily a potom sa na druhý deň stážujem, že som nevedel dlho zaspať.

Práca s ľuďmi je vyčerpávajúca. Ako oddychuješ a akú psychohygienu si si našiel?

Mám viac foriem oddychu, keď viem naozaj vypnúť. Jednoznačne je to, keď som s rodičou, ideálne niekde mimo domu.

Veľmi radi cestujeme ako rodinka, radi poznávame nové miesta. Čiže oddych mimo dom je to prvé. A potom je to oddych osamote... rád sa bicyklijem, či už doma na trenážéri, alebo vonku. Takisto rád sledujem šport, konkrétnie americký futbal, bejzbol, hokej, pri tom viem oddychovať.

No a keďže som z tej relatívne mladšej kategórie, tak som zažil príchod počítačov do bežného života a ako diéta ma fascinovali počítačové hry. V niečom mi to zostało dodnes, rád si odpočinem pri nejakej zmysluplnnej počítačovej hre.

Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najťažšie?

</div

Reportáz – svedectvá

...dokončenie zo strany 2

Volám sa **Ivana Moráčová** a mám 27 rokov. Vyrastala som v rodine, kde sme neboli vedení k viere, ale rodičia ani neboli zásadne proti nej. Od malička sme sa vela stáhvali, či už vo Venezuele, kde som sa narodila a žila vo viacerých mestách, až sme prišli sem na Slovensko. Nepoznala som pocit, že niekde patrím – pocit zázemia. Pocit prázdnosti, nezačlenenia som sa snažila naplniť kariérou a peniazmi. Svojmu okoliu som chcela niečo dokázať. Hned po strednej škole som zobraza svoj život do vlastných rúk, myslela som si, že všetko zvládнем sama. Našla som si prácu a popri nej som externe študovala. Vela som cestovala (hladala som miesto, kde budem šťastná – žila som každý rok v inej krajinie). Diabol vždy zaútočí na tú oblasť, ktorá je najcitlivejšia. U mňa to boli peniaze. Dostala som dobrú pracovnú ponuku vo Švajčiarsku. Chvíľkovo ma napĺňalo spokojnosťou vidieť, ako sa peniaze na účte hromadia. Potom som si uvedomila, že to je len číslo, a myslela som si, že keď to číslo zhmotní, budem naplnená viac – naskytla sa mi možnosť kúpy bytu v Bratislave cez developerský projekt. Pamäťam si, že v tom čase sa mi darilo, a keď som niečo počula o Bohu, verila som, že za tým niečo bude, že nás niekto musel stvoríť a sme na tejto zemi z nejakého dôvodu.

Ale myslela som si, že kresťanstvo je pre ľudí, ktorí sa majú zle, ktorí nedokážu sami spraviť nič pre svoj život a dúfajú, že im bude lepšie na druhom svete.

Prišiel rok 2018 a tá bublinka, v ktorej som žila, praskla. Veci, na ktorých stál môj život, ma vobec nepenáplňali. V období, keď všetko išlo podľa mojich predstav a mala som byť najšťastnejšia, som bola úplne prázdna. Vrátila som sa na Slovensko – sem do Lučenca. Na vstúpila ma tu spolužička z výšky. Pochádzala z veriacej rodiny z Kolumbie. Keď tu bola, chcela vojst do každého kostola a ja za ňou. Vrávela mi, že mám prosiť Boha o čokoľvek a On ma vypočuje. Pamäťam si, ako som stála a pozerala sa v kostole na sošku a nechápal, prečo by mal vypočuť.

Cely život som bola neveriacia a o kresťanstve som si myslela svoje. Hanbila som sa vobec niečo poslat. Po pári mesiacoch som si povedala, že nemám čo stratiť. Môj život je aj tak celý zly. Videla som v Lučenci autá zaparkované pred katolíckym kostolom. Zo zvedavosti som vošla, práve sa konala maďarská omša – ničomu som nerozumela, zlakla som sa a po troch minútach som odišla.

O pári dní som poobede skúšila vojst do evanjelického kostola, ktorý bol zamknutý (dovtedy som vobec netušila, že sa kostoly zamykajú). V tom čase som sa začala stretnať teraz už s mojím manželom. Spomienul, že chodí do kostola. Spýtalas som sa ho, či sa tam môžem ísť s ním pozrieť. Už od prvej chvíle som cítila, ako sa ma kázeň a svedec

tvo dotýkajú. Akoby mi hovorili priamo do srdca. Chcela som vedieť stále viac a viac. Dovtedy som si myslala, že tým, že som „morálne založený človek“, si automaticky zaslúžim nebo. Po mnohých rozhovoroch s manželom som si začala uvedomovať svoju hriesnosť. Moje presvedčenia sa začali s vierou byť a pochopila som, že nemôžem sedieť na dvoch stoličkách. Pán Boh mi cez Písmo a ľudí okolo mňa ukázal, že bud verím v Písmo so všetkým, čo je v ňom napísané, alebo svojmu vlastnému presvedčeniu, ktoré ma už v minulosť sklamalo. Začala som si uvedomovať, čo pre mňa Ježiš spravil. Až prišiel moment, keď som pocítila, že celý môj život je v Jeho rukách, že Mu patrím a že v Písme je pravda. Prázdnootu naplnil láska a pokojom, ktorý by som nikde inde nenašla. Učí ma dôverovať Mu. V tăžkých chvíľach ma podrží a je tu so mnou. Som veľmi vďačná, že sa mi dal spoznať a dotkol sa môjho srdca. To najmenej, čo môžem preho urobiť, je verejne vyznať, že celý môj život je v Jeho rukách a že verím, že zomrel za mňa a moje hriesy.

I. M.

Volám sa **Daniel Záslav**, mám 21 rokov. Vďaka Bohu som teraz Boží syn. Vyrastal som v nie úplne kresťanskej rodine, kde otec veril, že existuje Boh, ale nežil s Ním.

Mama ma od malička viedla k Bohu, ale ona verila Jehovovým svedkom. Moja mama ma odhovárala, aby som sa nedal pokrstiť, ale mňa Duch Svätý viedol ináč.

Ako chlapec som prežil depresie zo strachu zo smrti. Nikdy som tomu nerozumel, prečo už ako malý chlapec toto prežíval, ale teraz sa už na to pozerám ako na obrovské svedectvo, pretože dnes už nemusím mať strach zo smrti, lebo Boh dal svoju jednorodeného Syna za nás, aby každý, kto v Noho uverí, mal večný život. Od mala do despelosti som prežíval dobré a zlé obdobia.

Záviselo to len od toho, či som sa snažil žiť sám, alebo s Bohom. Moje naozajstné obrátenie sa k Pánovi a život s Pánom sa začali, keď sme začali chodiť do zboru do Detvy. Vtedy som naozaj zažil spoločenstvo a dočítka Ducha Svätého. Dovtedy som veril, že Boh existuje, ale bol to len boj s hriesom, kde som bojoval sám proti hriesu a satanovi. Bol som bezmocný a žil som v satanovej kletke a pasci. Keď som začal čítať Písmo, Pán Boh menil celý môj život, lebo tak som naozaj pustil Boha do svojho života.

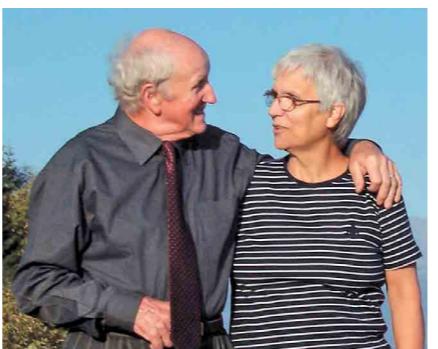
Začal som žiť duchovne, modlit sa a chváliť Ho. Začal som kráčať duchovne. „Ale mne je dobré blížiť sa k Bohu. Pána Hospodina som učinil svojim útočiskom, aby som, pane, rozprával všetky tvoje skutky.“

Zistil som, že jedine s Bohom môžem bojať proti hriesu a proti satanovi. Lebo Boh je víťaz a On je silnejší ako satan. Uvedomil som si, že tu nie som len pre seba, ale aj pre ostatných a že žijeme na chválu Pánovi. Ďakujem Bohu za každý deň v mojom živote. Ďakujem za každý dobrý, ale aj za každý zly deň. Ďakujem za to, že mi dal bázeň pred Ním a že si ma vychoval ako svojho syna. Teraz žijem krásny požehnaný život v Božej prítomnosti a môžem naozaj žiť a radovať sa v Bohu. Môžem skrze svoj život pomáhať iným.

Nechcel by som vrátiť svoj život ani o deň dozadu, lebo teraz môžem Boha oslavovať svojím životom. Preto vás, bratia a sestry, vyzývam: „Dajte mu svoje srdce, zomrite starému hriesnemu životu a nechajte žiť Ducha Svätého cez vás.“

D. Z.

Verný služobník

Volám sa **Daniel Záslav**, mám 21 rokov. Vďaka Bohu som teraz Boží syn. Vyrastal som v nie úplne kresťanskej rodine, kde otec veril, že existuje Boh, ale nežil s Ním.

Mama ma od malička viedla k Bohu, ale ona verila Jehovovým svedkom. Moja mama ma odhovárala, aby som sa nedal pokrstiť, ale mňa Duch Svätý viedol ináč.

Ako chlapec som prežil depresie zo strachu zo smrti. Nikdy som tomu nerozumel, prečo už ako malý chlapec toto prežíval, ale teraz sa už na to pozerám ako na obrovské svedectvo, pretože dnes už nemusím mať strach zo smrti, lebo Boh dal svoju jednorodeného Syna za nás, aby každý, kto v Noho uverí, mal večný život. Od mala do despelosti som prežíval dobré a zlé obdobia.

Záviselo to len od toho, či som sa snažil žiť sám, alebo s Bohom. Moje naozajstné obrátenie sa k Pánovi a život s Pánom sa začali, keď sme začali chodiť do zboru do Detvy. Vtedy som naozaj zažil spoločenstvo a dočítka Ducha Svätého. Dovtedy som veril, že Boh existuje, ale bol to len boj s hriesom, kde som bojoval sám proti hriesu a satanovi. Bol som bezmocný a žil som v satanovej kletke a pasci. Keď som začal čítať Písmo, Pán Boh menil celý môj život, lebo tak som naozaj pustil Boha do svojho života.

Začal som žiť duchovne, modlit sa a chváliť Ho. Začal som kráčať duchovne. „Ale mne je dobré blížiť sa k Bohu. Pána Hospodina som učinil svojim útočiskom, aby som, pane, rozprával všetky tvoje skutky.“

Vďační vavrišovskí

My Ježíše často víťazit nenecháme

Jsem Tomáš Samiec, je mi 39 let a pochádzím z Třince. S manželkou Lucií sice bydlíme kousek vedle v Bystřici, ale Třinec je moje město, tam chodíme do sboru Slezské církve evangelické, kde jsem taky starší, tam sloužíme například mladým v projektu Fusion. Do tohoto sboru jsem chodil od dětí. Rodiče mě tam s bratry poctivě vodili každou neděli, komunistům naschvál. Takže jsem byl s církví a naším sborem od dětských let v úzkém kontaktu, pak taky hlavně v dorostenec-kých a mládežnických letech.

Na setkáních dorostu nám pořád někdo povídá o tom, že křesťanství bez obrácení ani nejde povážovat za křesťanství a tak mi už od nějakých jedenácti letech v hlavě šrotovala myšlenka, že bych měl svůj život vědomě vydát Ježiši. Obzvlášť intenzívě v létě 1992, kdy jsem se poprvé zúčastnil evangelizačního tábora v Tošanovicích. To jsem celý týden nedokázal myslet na nic jiného a každé odpoledne jsem po očku koukal na zvednuté ruce a záda těch, kdo vysíli dopředu, i když se to nesmělo, a říkal jsem si, „Tome, tak kdy tam půjdeš ty?“ Několikrát jsem byl už už rozhodnutý, ale tlak davu, který by mi v tu chvíli koukal na záda, pro mě byl nepřekonatelnou překázkou. Přemýšlel jsem, že život Ježiši vydám někde doma, bez davu čumilů, bez svědků, ale brzy mi došlo, že by se to taky nemuselo stát vůbec.

Věděl jsem, že to je teď, anebo nikdy. A tak jsem poslední den do toho praštíl, na výzvu svěřit svůj život Ježiši jsem zvedl tlapku a šel vpřed. Bylo mi jedenáct.

Pak začala puberta. Třebaže jsem vydal život Ježiši, moje chování to nijak zvlášť neodráželo. Pořád jsem sice docházíl na dorost a mládež, tak nějak jsem i praktikoval tu požadovanou osobní zbožnost každodenním čtením Bible a modlitbou, ale to mě nijak neuchránilo od velkých kopanců, které jsem v pubertě nadělal. Holt byl a je to boj mezi dobrem a zlem a my Ježíše často víťazit nenecháme, protože jeho úzká cesta pro nás není zajímavá a pohodlná. S dospíváním jsem taky začal

Po ukončení studií v Praze jsem vyštídal spoustu profesí a zaměstnání. Pracoval jsem jako učitel hry na kytaru, barman, pokladní v divadle, i jako reprezentant jednoho mobilního operátora. Pak jsem se přesunul zpět do domoviny na Slezsko a pracoval jako streetworker mládeže, vedoucí známého místního projektu jedné známé misijní organizace. Tam se ale můj život začal stáčet nečekaným směrem, a anž bych se nadál, po kvapném ukončení spolupráce s nimi jsem na druhý den dostal nabídku připravovat a moderovat pořad Biblická lupa, který jsme s týmem Projekt Izrael vyráběli pro kabelovou televizi na Třinecku. To bylo moje první setkání s kamerami a moderováním a brzy na to jsem dostal pozvání ke spolupráci s TV Noe, pro kterou dodnes spoluvytvářím pořad Letem jazzem. Zároveň jsem dostal pro-

zjišťovat, že ne všechno, co jsem se učil v nedělní škole, obстоjí ve vichřici změn, kterými se devadesátá léta vyznačovala, ani vedle různě živé viry mých spolužáků kamarádů, které jsem potkal na střední a vysoké škole. Přišel čas zbourat dům dětské viry a z jeho trosek vybrat použitelný materiál pro stavbu domu viry dospělé. K tomu byla zapotřebí také spousta dalšího materiálu, ale díky Bohu pro něj bylo kam sáhnout. Asi jsem měl štěstí na zajímavé kamarády se zcela odlišným druhem zbožnosti, která byla někdy obrádnější, než jsem byl zvyklý, někdy možná filosofičtější, v mnoha ohledech i více člověčí, na druhou stranu taky mnohem charismatičtější a živější, než byla ta moje dětská víra. Stavba mé viry pořád není hotová a asi ani nikdy nebude, protože více než o budovu jde spíše o živý organismus a nejde si prostě v jednu chvíli říct, „tak, a máme hotovo“.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Priestor pre Boží zázrak

Čo je najcennejšie na živote?

Najcennejšie je, že život umožňuje vzťahy. Ale nie každý môj vzťah je cenný. Najcennejšie, čo život prináša, je lásavý, alebo aspoň úctivý vzťah. A to na všetkých úrovniach vzťahov. Lenže o vzťah, o lásavý vzťah sa musí snažiť, pestovať ho a dokonca oň bojovať, prekvapivo sám so sebou.

Pri rannom rozmýšľaní nad biblickým veršom: „A zasa vám hovorím: Ak budú dva až vás na zemi jednomyselne prosiť o čokolvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach,“ som dospel k neočakávanému objemu, ktorý ma priam zaskočil (Mat 18, 19).

Doposiaľ som žil v presvedčení, že Ježišovo vyhlásenie na tomto mieste sa vzťahuje na čokoliek v živote. Lenže tento výrok sa vzťahuje na vzťah, na pošramodený vzťah. Pretože Pán Ježiš pred týmto veršom hovorí: Keď sa tvoj brat prehreší proti tebe, chod a napomeň ho medzi štyri očami. Ak ta počúvne, získal si svojho brata. Ak ta nepočúvne, pribier si ďalej jedného alebo dvoch, aby bola každá výpoved potvrdená ústami dvoch alebo troch svedkov. Keby ani ich nepočúvole, povedz to cirkevi. A keby ani cirkev nechcel posluchať, nech ti je ako pohan a mytik. Veru, hovorím vám: Čo zviažete na zemi, bude zviazané v nebi, a čo roviažete na zemi, bude roviazané v nebi. A zasa vám hovorím: Ak budú dva až vás na zemi jednomyselne prosiť o čokolvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach. Lebo kde sú dva až tria zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“ (Mat 18, 15 – 20)

Na prvý pohľad jasný postup. Ty si sa voči mne previnil. Ja ti poviem o mojom zranení, ktoré si mi spôsobil. Ty sa mi ospravedlňí, ja ti odpustím. Ak si vinu nepriznáš a neospravedlňíš sa mi, poviem ti to znovu pred svedkami, a ak ani to nepomôže, na členskom zhromaždení ti to vytomím. Ak ani tam sa mi neospravedlňí, stáva sa mi ukradnutý. Nazdar.

Lenže hned za týmto Kristovým výrokom kladie výbušný Peter opatrnu otázkou, aby to snáď s odpúšťaním nepreháňal: „Pan, kolko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem ráz?“

Na čo mu Ježiš odpovedá: „Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiat-sedem ráz.“ A Ježiš pokračuje podobenstvom, ktoré vyššie navrhnutý postup na prvý pohľad zdarivo potvrdzuje. Lenže v Ježišovej odpovedi: „Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiat-sedem ráz“ je ukryté tamstvo.

Nosnou tému Ježišovej misie bolo a je nájsť a zachrániť to, čo zahynulo. A o tom sú aj všetky jeho podobenstvá.

A tak výzva odpustiť sedemdesiat-sedemkrát nastoluje otázkou: odpustiť aj vtedy, ak ma vinník nepožiadal o odpustenie?

Mám dosť čo robiť, aby som odpustil, aj keď sa mi previnilec ospravedlňí, a to ešte s pochybovačnou otázkou v srdeci: „Myslel to vôbec úprimne?! A vie vôbec, ako ma to zranenie od neho bolí?“ A práve aj v tomto vzniká priestor pre Boží zásah, Boží zázrak: „Ak budú dva až vás na zemi jednomyselne prosiť o čokolvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach.“

Prosme o silu KONKRÉTNEMU človeku odpustiť. V srdci, ak treba aj slovom. Prosme o odvahu KONKRÉTNEHO človeka o odpustenie poprosiť. Úprimne v srdci, aj slovom. A spolu s blízkym človekom sa s takouto prosbou v modlitbe pred Bohom skloniť s nádejou, že: „...dostanem to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach.“

Dostanem to, čo je z ľudského hľadiska nemožné. „Lebo kde sú dva až tria zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“

A to už je iná káva – byť s Pánom zeme v tesnej blízkosti nad rozbitým vzťahom. Vzťahom, ktorý Boh chce premeniť podľa svojho zámeru: na vzťah lásavý, minimálne úctivý. Ale chcem to? Čo od Boha vlastne chcem?

T. K.

Sion

Je opravdu chladný den 24. března roku 1885. Na břehu Vltavy v blízkosti vesničky Hledšebe stojí skupinka ľudí. Prosekávají led na rieke a chystají sa ke zcela zvláštnemu aktu – ke kŕtu ponořením na vyznání víry v Ježiše Krista ako svého osobného Spasiteľa.

... tito nové pokrčení a ďalších – celkem 16 osob založilo o den pozdĺži, v pro naši Jednotu pamätnou nedeli 25. března 1885, prvý baptistický sbor na našom území.

Témoto slovy jsem začínala prolog ke kníze o historii našej Jednoty. Aно, byla zde skupinka na vyznání víry pokrčených kresťanov, soustredená kolem vesničky Hledšebe, a potom skupinka soustredená v Broumově a v Šonově na severu Čech. To se psal rok 1885. Pokud použij dnes (i když v iné souvislosti) často sklokané číslo „R“, bylo tehdy mezi na vyznání víry pokrčenými kresťanovami opravdu hodně vysoké. Oni totiž napľňovali vrchovou mierou slova zakladatele prvého baptistického sboru v kontinentálni Evropé Johanna Gerharda Onckena „každý baptista evangelistou“. Takže iž po několika letech mela cirkev baptistů 180 rádných členov, kromě rodinných příslušníků a přátele, kteří přicházel na bohoslužbu, tedy přesněji řečeno na „domácí pobožnosti“.

A ted se možná ptáte, jak s tím souvisí SION.

O jaký SION se vlastně jedná?

Jak jsem se iž zmínila, počet členov rostl. Z Broumova a Hledšebe se cirkev rozšířila do mnoha ďalších miest – v roce 1895, tedy po deseti letech, byly baptistické rodiny i např. v Rovném, Krabčicích, Ledčicích, Ouholicích, Dušníkach v Roudnici n. L., Hobžovicích a Mileticích u Veltrus, Brandýse nad Orlicí, Miroticích u Písku, Chrášťanech a Želkovicích u Lovosíc, Duníne u České Lípy, Českém Brodu, Liberci, Neratovicích. ... a také na území Prahy (i když dnešní pražské čtvrti byly tehdy ještě vesničkami v okolí) – na Hradčanech, na Starém Městě (v Přírosové a v Havelské ulici), na Žižkově, v Karlíně, Nuslích, Michli, Vršovicích. A možná v této souvislosti budeme muset i trochu poopravit náš pohled na členy cirkev v tomto prvním období – ano, byli to domkáři, sluhové, truhláři, obuvníci, rolníci. Ale také obchodníci s českými granátami, továrníci a majitelé velkozávodů. Cirkev pochopitelně v té době nevlastnila žiadné modlitebny, vlastně ani nesmela, protože se scházela na základe zákona 106/1867 „o práve spolčovacím“ k tzv. domácim pobožnostem. (Možná pro zajímavost – tento zákon měl platnost v Čechách, v Dalmatsku, Haliči a Vladimírsku s Krakovskem, v Rakousích pod Enži a nad Enži, Salcbursku, Štýrsku, Korutanech, Krajinsku, Bukovině, Moravě, Sliezsku, Tyrolsku a Vorarlbersku, Istriansku, Gorici a Gradištu, též v městě a okruhu Trstském.)

Jaká byla politická situace v té době? Víme, že protestantským patentom, vydaným v dubnu roku 1861 byly s rímskokatolickou cirkev – ale spoj formálne – z rovnoprávnej evangelické cirkev, tedy kalvinistická reformovaná cirkev helvetského vyznania a luterská cirkev augšburského vyznania. V roce 1864 byla státem formálne uznaná i pravoslavná cirkev a v roce 1867 tzv. prosincová ústava odstranila dosavadní omezení Židov a priesnela jejich zrovnoprávnění. Je ovšem nutné si uviedomiť, že pretože iž tzv. oktrojovaná ústava z roku 1849 zaručovala občanom Rakousko-Uherské monarchie „plnou svobodu víry, svédomí, akož i osobní svobodu“, právo na konání veřejných bohoslužeb a ostatních rituálov priblížovala pouze státem uznaným cirkvím a konfesím (podle Ústavy z 25. dubna 1848 - do té doby tolerovaná společenství se považovala za uznaná a témto „všem v monarchii zákony uznaným kresťanským věroyznáním a israelskému kultu se zaručuje svobodný výkon bohoslužby“ (v § 31)). Také jenom takové cirkev mely právo vlastní nemovitosti, prijímat dotace a zakládat školy.

Císařský patent ze 4. března 1849 přiznal každému, a tedy i příslušníkům neuznaných společenství „právo domácího výkonu náboženského vyznání“. Tento zákon byl však silvestrovským patentem z 31. prosince 1851 zrušen. Podle pozdějšího (po skončení Bachova absolutismu) zákona č. 142/1867 ř. z. 21. prosince 1867 příslušníci neuznaného náboženství mohli opět působit neverejně, pokud neprestupovali zákon ani mravní zásady (čl. 16).

V poslední čtvrtině 19. stoletia došlo k uznaní obnovené Jednoty bratrské (1880) a Starokatolické cirkev (1877).

V té dobe vznikaly také tzv. svobodné cirkev, ktoré nebyly státem uzna-

né a fungovaly tak doslova na hranie zákona. Protože se baptisté chteli vyhnout státnemu uznáni, řešili situaci zakladáním spolkov podle zákona č. 134 z roku 1867, tedy podle zákona spolčovacího, i když tento zákon stanovoval, že se nevztahuje na spolky náboženské.

Tato situace trvala v podstatě až do února 1951, kdy se konaly likvidační valné hromady spolku „Bratrské jednoty Chelčického“. Důvodem byla skutečnost, že činnost náboženských spolků byla roku 1951 nekompromisně zastavena zákonem č. 68/1951 Sb.

Ale vratme se zpět k SIONU. Výčet míst, kde žili baptistické rodiny, se v mnohem shoduje s výčtem miest, kde se konaly domácí pobožnosti. Kazatel Jindřich Novotný byl nejen vynikající teolog, kazatel a misijník. Byl to také človek nesmírně empatický a praktický. Věděl, že lidé otevřejí své domovy ke scházění cirkev nesou značné finanční náklady s touto službou spojené. Bylo potřeba upravit domy tak, aby se tam vešly všichni členové a přátele, bylo nutné místo vybavit nábytkem apod. Proto přišel bratr Novotný v roce 1895 s myšlenkou založit spolek SION, který by pomáhal nést tyto náklady.

Myslím, že bude nejlepší, když nechám „promluvit“ přímo bratra Novotného, tedy jeho korespondenci s tehdejším „Veleslavním c.k. místodržitelstvím“, a s „Vysokým c.k. ministerstvem vnitřní“. První dokument je z 24. 5. 1895:

„Veleslavnému c. k. místodržitelství! Hodlajíce založiti mravný a duševně prospěšný spolek kresťansko-náboženský pod názvem „Sion“ se sídlem v Praze předkládáme v nejhlučí úctě stanov tohoto spolku...“

Podle stanov měl mít spolek za cíl „obstarávání hmotných prostředků k opatření a vydržování budov a místností v Praze a na venkově, v nichž se mají konati kazatelem cirkev a zároveň budov a místnosti v Praze a na venkově, v nichž se mají konati biblické přednášky a schůze kresťanských spolků“. Hmotné prostředky měly cinit přispěvky členů, dary a odkazy. Spolek se měl skládat z členů rádných a mimo rádných. Rádným členem se mohl stát člen cirkev baptistů, který dosáhl alespoň dvacet let věku, byl doporučen některým kazatelem cirkev a zavázel se k ročnímu příspěvku 2 Zl.

Přispívajícím členem se mohl stát ten, kdo dosáhl věku alespoň dvacet let a zavázel se platit roční příspěvek 1 Zl. (Rakouský zlatý, od roku 1867 rakousko-uherský zlatý nebo též zlatka, florin či gulden byla měna používaná v letech 1754 až 1892 na území habsburské monarchie včetně českých zemí. Pro představu – okolo roku 1880 byl roční plat vyššího úředníka 500–700 zlatých, učitele 130 a roční mzda dělníka 100–200 zlatých). Při přepratu na ceny stříbra by dnes hodnota jedné zlatky byla cca 150 Kč).

24. dubna 1896 proběhla další korespondence s Místodržitelstvím: „Jindřich Novotný ve Vršovicích čp. 197 a soudruži ohlašují založení spolku SION se sídlem v Praze. „Veleslavné c. k. místodržitelství! My níže podepsaní ohlašujeme ve smyslu § 4 zákona ze dne 15. listopadu 1867 č. 134 (říšský zákon) zamýšlené zřízení spolku „SION“ se sídlem v Praze dle stanov spolku (příloha)... Podepsaní: Jindřich Novotný, (kazatel, Vršovice 197), Jan Burda (továrník nábytku, majitel domu čp. 541 VII Praha), Josef Matějec (továrník rukavic, majitel domu 588 v Žižkově) a Otto Ernst Schulze (továrník, majitel domu čp. 267 Nusle).“

Ovšem Veleslavné c. k. místodržitelství dne 14. září 1896 ustavení spolku SION zamítlo. Proto Jindřich Novotný podal 13. prosince 1896 odvolání... „v příčině zákazu zamýšleného spolku SION“, sděleného Jindřichu Novotnému výměrem slavného c. k. policejního ředitelství v Praze ze dne 17. září 1896 č. 15469.

V odvolání bratr uvádí: „Stanovisko veleslavného c. k. místodržitelství, že totiž při „konání náboženských pobožností přívrženců vyznání baptistů ve zvláštních k účelu tomu určených budovách a místnostech zákonné je vyloučeno a nepřipustitelné, a že tedy spolek nepochybý znamy sledovat účel, který se nezákonitým býti jeví“ nelze záko-

nem zdůvodnit. Tyto pobožnosti mají se také v místnostech spolkem „SILON“ zřízených jenom v těchto zákonného dovolených mezích konati, totiž jenom jako domácí (nikoli veřejné, každém přístupné) pobožnosti, jak čl. 2 lit. a) uvádí výslovně.

Je-li veleslavné c. k. místodržitelství toho mínění, že pojmen „domácí pobožnost“ zádá, aby tato konala se v domácnosti toho kterého při výčtení baptistického vyznání, pak nelze tím v odpore vztáty zákaz odůvodnit, neboť ze stanov „Sionu“ neplýne nikterak, že některý baptista ve zřízené budově nebude bydlet a že tedy ona pobožnost skutečně v jeho rodině a domácnosti bude se konati. Nebot je-li konání domácích pobožností zákonom dovoleno, tu nelze z toho, že některý Konání náboženských cvičení samých, jež není naprostoto úkolem spolku, nýbrž jež vykonávat mají jednotlivci, za něž spolek neodpovídá. Rozhodnutí v odpore vztáty pochybilo tedy, že obě tyto naprostoty různé funkce ztotožnily.

Úkol sbírání prostředků hmotných k účelu ve státním základním zákonem samém povolenému jest pak zajistě zákonným, proto nepovolení spolku „Sion“ jeví se zákonom neodůvodněným.“ Bratři se opírali o článek 16 „státního základního zákona o všeobecných právech státních občanů z 21. prosince 1867 č. 142, podle kterého jest „dovoleno vykonávat „domácí pobožnosti, pokud takové provozování není ani proti zákonom, ani proti mravopocestnosti“. I při jiných jednáních s rakouskými úřady se baptisté odvolávali na platné zákony a na skutečnost, že chtějí zůstat věrní všem baptistickým zásadám, a přitom mít veřejná práva, protože konají poctivé a loyálně své občanské povinnosti.

Presto bylo zamýšlené zřízení spolku, který by pomáhal členům naší cirkev při zřizování a udržování místností, určených k shromažďování při domácích pobožnostech zamítnuto i později, přesně výnosem „Vysokého c. k. ministerstva vnitř“ ze dne 10. února 1897 č. 424878/96, „jmžto zřízení spolku „Sion“ bylo zakázáno, a to z důvodu rozhodnutí v odpore vztáty“. A proč tedy vůbec o spolku mluvím? Z několika důvodů.

Jak jsem již zmínila dříve, chtěla jsem připomenout „šíř

Celé lidstvo je na lopatkách

Vyhližíme-li kupředu, zdá se, že všechno je zahaleno mlhou. Nevíme, jak bude za měsíc, za půl roku, a dál. Pomine už podivná pandemie? Zabere očkování? Budeme moci zase znovu normálně žít? Uvidíme se tváři v tvář? Už se budeme moci navštěvovat? Míha. Jak zde bude dlouho, neví nikdo. Proroci, i ti křesťanští, nic takového nevěděli a prognostiky nic takového nenapadlo. Nesmírně mě zaujalo, že celé lidstvo je na lopatkách. Covid trápí celý svět, od Afriky přes Austrálii až po Evropu. Vláda vedle vlády zkouší nové a nové postupy. A covid na nás na opátku zkouší nové verze své nemoci. Celý svět svírá strach, co bude. A zatím jsem neslyšel, že by nejaký vládce světa otevřeně vyzval, pojďme se modlit k Bohu. Přiznal svou omezenost před Bohem. Napak, čím větší problém, tím více se snaží vlády bojovat svými silami. Znovu a znovu se ptám: „Co tím vším Pán Bůh říká celému lidstvu?“ Myslím často na verš z Matoušova evangelia: Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noe: Jako tehdy před potopou hodovali

Iluze, kterou je třeba rozptýlit

Dětem, vyrůstajícím v našem rozvinutém světě se předává neuvěřitelná nepravda – říká se jim, že většina lidí má naději prožít život až do konce bez utrpení, bez bolesti, bez temnoty. Tuto iluzi vytvářejí média, zvláště reklama, výchovný systém, zevšeobecňující postoj, které formují sociální chování lidí, a také určité náboženské myšlení. Život každého člověka by měl být dle této iluze zalist sluncem, a není-li, jednou příje štěstí, všechno dopadne dobré a zlaté prosluněné časy se zase vrátí zpátky. Není třeba se trápit – vždyť zase rozkvetou růže.

Tato nepravda není úmyslná lež – je to vlastně obecné popření reality. Není to zlovolný podvod, ale iluze, kterou je třeba rozptýlit. A musíme ji rozptýlit, máme-li vůbec dospět ke zralému smyslu pro relativní bezpečí v tomto světě. Každý, kdo čte tyto řádky, má jistě zkušenosť s temnotou ve svém životě – všem se nám ji ještě v určité míře dostane. Mnozí jsou v ní ponořeni právě nyní. Jestliže se člověk nepostaví tváří v tvář zřejmé skutečnosti, že chvíle utrpení, bolesti a těžkosti jsou nevyhnutelné, pak bude v životě neuroticky přebíhat z místa na místo jako vystrašené zvíře. Může přijít rozčarování, hluboká deprese, cynismus nebo hořký hněv. Velmi pravděpodobně se tento hněv zaměří na Boha: měl stvořit lepší svět!

Co můžeme dělat?

Jestliže tedy před obtížemi neutíkáme a nesnažíme se jim za každou cenu vyhnout, co můžeme dělat? První věc je jasné: věřit a otevřít se v myslí tomu, že obtíže a bolest tvoří nevyhnutelnou součást života. Každý dostane svůj díl, zvláště ti, kdo se zoufale snaží před utrpením ochránit. Hoře se zklame, kdo si myslí, že tento krátký, křehký život jim měl přinést jen samé radost. Jakmile odmítneš iluzu, že život je pro většinu lidí radostnou rozkoší, pak jste připraveni obstát i v temných chvílích. Někteří lidé se rozhodnou po stoické řešení: zachovávají důstojné mlčení a snaží se svým trápením neobtěžovat druhé. Tento postoj je sice může dovést k jisté zralosti, ale také k tiché beznaději, ke ztrátě humoru a k chmurnému pojednání života.

Je normální, že nějak trpí každý člověk

Očeteňte-li se v temnotě, vězte, že máte mnoho společníků. Jestliže si dokážete připustit univerzální lidskou zkušenosť utrpení, pak vás toto vědomí v budoucnu otevře soucit a citlivosti ke skryté lidské bolesti. Zamítnete-li nepodloženou iluzu, že „každý se má dobré, jen já ne“, stanete se mnohem otevřenějším člověkem, citlivým k utrpení druhých a ochotným druhým naslouchat a pomáhat.

I v nejhorších chvílích je se mnou Pán života

Poselství Kristovy smrti a vzkříšení zní takto: S vírou se dá jít v životě vždycky zas dál, využíjeme-li bolesti a ztráty jako možnosti prosít o Boží milost, která nám pomůže. „Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši“ (Fil 4, 6).

Bůh chce, abychom měli tato slova na myslí a byli vždy pevní ve víře, jak ve smutku, tak v radosti.

B. G.

jako moje přemýšlení nad covidem. A tady raději končím. Chtěl jsem původně napsat jen několik vět. Děkujme za všechny uzdravené z nemocí a z covidu. (I já jsem vděčný, že jsem přežil bez následků. Chvála Bohu!) A předkládejme Bohu všechny nemocné. Děkujme za všechny projevy vzájemné lásky. Jsem vděčný, protože i v nemoci jsem prožil doslova „hody lásky“. A prosme za to, aby i v době covidového vzdálení se naše lásku neochabovala. Děkujme za vlády světa, které se snaží bojovat s nemocí a modlete se za ně, aby nezapomnali, že „v nebi je trůn“, jak zpíval Svatoopluk Karásek a dodával: „Všem vladařům připomínej!“

P. K.

Chcem čip!

Udivuje ma, čo všetko sú ľudia schopní vymyslieť, „vycítať“ k dnešnej pandemickej situácii hoci aj z Biblie.

To, že by a niektoré rozhodnutia našej vlády mohli byť iné, teraz odložme nabok. Isté však je, že vidieť v očkovaní to, čím očkovanie nie je, je mylné zavádzanie a mrhanie časom. Ak pre očkovanie, „čipovanie“, používajú niektorí text zo Zjavenia Jána: „A pôsobí, že všetci – malí i veľkí, bohatí i chudobní, slobodní i otroci – dostanú znak na pravú ruku alebo na čelo, aby nemohol kupovať ani predávať nikto, kto nemá ako znak meno šelmy alebo číslo jej mena“ (Zjavenie Jána 13, 16 – 17). tk

a že tak, aby som dnes mohol so zmiereným svedomím zomrieť. Pretože pokánie, dávanie svojej viny do poriadku či hojné odpúšťanie iným sú základné ingrediencie oleja pre oheň v mojej lampe.

Dúfam, že súdruhovia z Číny už čoskoro dodajú na trh čip do nosa či pod kožu, nech už nemusím v komunikácii s inštitúciami či pri platení lovit v pamäti hesl. Nech mi čip pri stretnutí so známym našepká, ako sa ten človek vlastne volá, pretože som jeho meno zabudol. (Našepkávač na zlo zvláda našepkávanie aj bez čipu.) A hlavne, nech mi implantát priponíma, kedy má manželka narodeniny – pretože, ako hovorí Werich: „Nemám čas si pamätať, pretože musím rozmyšľať.“

Ale mat na pamäti Božie, veľmi humánnie nariadenia si chceme priopomínať každý deň. Pretože ľudské prekrúcačky sa veľmi rýchlo dostanú pod kožu a môžu ma smrteľne očipovať. A potom takýto znak: „to je nás človek“ umožňuje označenému nevídane kupovať a predávať – ale len do času.

Takáto zvrhosť sprevádza ľudstvo v rôznych formách od nepamatí.

Si myslím.

(Citáty z Bible k textu:)

* „Priviažeš si ich na znamenie na svoju ruku, a budú užlikom na upomienku medzi twojimi očami“ (5M 6, 8).

** „A pôsobí, že všetci malí i veľkí, bohatí i chudobní, slobodní i otroci – dostanú znak na pravú ruku alebo na čelo, aby nemohol kupovať ani predávať nikto, kto nemá ako znak meno šelmy alebo číslo jej mena“ (Zjavenie Jána 13, 16 – 17).

tk

Pamatuj!

Také se vám zdá, že často zapomínáte?

Uklidnila jsem se, když vidím, kolikrát bylo připomínáno lidem v Bibli, aby si něco zapamatovali. Pán Bůh to o nás lidech věděl, že naše pamět je tak krátkodobá. Při čtení nám mnohokrát zaznívá, jak a co si opravdu pamatoval a co je tak moc důležité. Dokonce lidem v zapamatování chce pomoci tím, jak jim ukazuje viditelné pamětní místa. Sloužily k tomu třeba i obyčejné kameny, ze kterých se postavila nějaká mohyla, nebo prostě jen nějaký kopeček, který vychází, a lidé si ho museli všimnout. Dovedu si to představit, jak chodili po některých cestách a stále viděli podobné připomínky. Samozřejmě si hned uvědomovali, že tady se dříve něco důležitého někomu stalo a chtěl, aby si každý na tuto situaci vzpomenul. Děti se ptaly rodiče a oni jim tuto situaci vyprávěli, protože také oni

to věděli samozřejmě od svých rodičů. Když nad tím přemýšlím, tak to opravdu bylo něco úžasného. Samozřejmě, že postupem času lidé začali ukládat mnoho moudrostí pro další pokolení do knih. „Zapiš! Napiš! Budete si připomínat!“ A podobné výzvy. Také čteme, že si měli dělat mnohá znamení, která každý den viděli a tak si měli stále připomínat situaci, ve které jim Bůh pomohl. Měli je připoutané mezi ruky až do konce života.

Mnohokrát je napsáno také: „Vyprávěj!“ Ten to příkaz neboli radu mám nejraději. Jak je to krásné, když si můžeme povídат a hlavně dělat výzvy, co a jak se stalo. Co pro nás osobně udělal Bůh a jak moc nám to pomohl v našem životě. Mnohokrát si k tomu použil i někoho jiného a také hlavně za tím vším cítíme, že bylo Boží slovo. Všechny ty dřívější skutky jsou zapsány, vyprávěny a takto předávány právě nám. I v dnešní době se radujeme a oslavujeme Boha, jako bychom i my právě prožili tak zvláštní putování lidí ve Starém zákoně. Jak je Bůh neopustil a pomáhal jim na jejich tak složitých cestách, které si třeba i sami komplikovali svou neposlušností. Nás syn Radek jednou přišel a říkal: „Když Bůh rozdělil moře a všechni lidé mohli projít, aby se zachránili, co potom já? Vždyť jsme lidé

Jak získat milost, abys vždy prošel trampotami

„Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ale on mi řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla“ (2 Ko 12, 8–9).

Co uděláš, když nemůžeš vyřešit problém, přijít na klub záhadě, změnit okolnost nebo ovládnout bolest? Vrhneš se do náruče Boží milosti, která tě podrží. Poskytne ti právě tu milost, jakou potřebuješ k cestě dál – bez ohledu na pokušení, zkoušky, napětí, únavu a trampoty. Abys Jeho milost získal, podnikni tyto čtyři kroky:

Volej k Bohu o pomoc. Namlouváš-li si, že si vystačíš sám, dojde ve vedení, jímž do tvého života proudí Boží moc, ke zkratu. Potřebuješ přiznat, že na to nestačíš, a říci: „Bože, tohle nezvládnu!“ Bible říká: „Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. Podříďte se tedy Bohu... přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám“ (Jk 4, 6–7).

Naplň si mysl Božím slovem. Dovol, ať tě Boží Slovo utěší, posílí, naplní, ukonečí a dodá ti energii k cestě dál. Pouštěj se do toho každého dne v životě. Žalmista se modlí: „Do prachu je přitisknuta moje duše, zachovej mi život podle svého slova“ (Ž 119, 25). Kdybys mohl najít řešení v sobě, byl bys už změněn. Ty potřebuješ vzhlednout k Bohu! On jediný má sílu, která tě podepře.

Přijmi podporu od Božího lidu. Bible říká, že když si navzájem pomáháme se svými trampotami, plníme Kristův zákon, který zní: „Miluj svého bližního jako sebe samého.“ Bůh pro tebe nikdy neplánoval cestu životem na vlastní pěst. Naše slabost nám pomáhá si uvědomit, jak vše se navzájem potřebujeme. Je třeba, aby přijal podporu od Božího lidu.

Drž se Božích zaslíbení. Je jich v Bibli asi 5500 a čekají, kdo se o ně přihlásí. Zde je jedno z nich: „On dává zemdenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. Mladíci jsou zemdení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají. Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznázejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umalení“ (Iz 40, 29–31).

Doufaj stále v Hospodina a měj zrak upřený k nebeské naději, ne pouze k té zdejší a nynejší. Bible říká: „Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ale on mi řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla“ (2 K 12, 8–9).

Pokud ses dostal do problému, který nedokážeš vyřešit, nevzdávej to. Jen vzhlednou vzhůru!

Otázky k zamýšlení

V jaké situaci potřebujes právě teď Boží milost, aby tě podepřela?

O které Boží zaslíbení se potřebuješ v této situaci přihlásit?

Které Boží lidé ve tvém životě ti mohou poskytnout podporu, jakou potřebuješ?

Rick Warren

Nové smlouvy! Mám úžasného Boha! Usmívali jsme se a museli mu dát za pravdu. A jeho radost tím přecházela i na nás. Ano, i děti nás povzbuzují a my zase je. Stále ho vidíme. Není to krásné? Proto nezapomínejte vyprávět o Božích cestách ve vašich životech. Děti si vše pamatují a je to přínosem do jejich životů.

Také Nový zákon nám připomíná, co a jak bychom měli dělat. Jsme lidé zapomětliví a nejsme sami, je to v každém pokolení. V evangeliu podle sepsání Matouše 16, 7 je napsáno, jak si učedníci po cestě vzpomněli, že za-

pomněli s sebou vzít chleba, říkali o tom tajně jeden druhému. A úplně zapoměli, co všechno už s Ježíšem zažili, jak jim dal najist. A kolik drobtů sebral. Vždyť nejdůležitější bylo a je stále, že On – Ježíš je s námi.

Pán Ježíš věděl, jak moc potřebujeme si připomínat to, co pro nás udělal. Bylo to právě proto, abychom se v tom stále ujistovali a věděli, že jsme již zbaveni všech těch našich lidských trápení a hříchů. Připomínáme si, jak moc nás miluje, to je opravdu radostné a tolik potřebné pro každý den. S tímto vědomím máme žít! „To číte na mou památku“ (Lk 22, 19).

Dana Jersáková

Jak se Izrael vypořádává s covidem-19

„Víš, proč Bůh stvořil komáry?“ Touto otázkou odpovídá ultraortodoxní maminka sedmi dcer a sedmi synů na můj dotaz ohledně covidu-19. „Aby člověku skrz nepatrný slabý hmyz ukázal jeho vlastní hranice. Podobně je tomu s tímto virem, kterého ani pouhým pohledem nemůžeme spatřit.“ O ultraortodoxních Židech, hebrejsky „charadim“ se v poslední době hodně mluví. Celá země se nachází ve třetím lockdownu. V uzavřených prostorách se smí nacházet maximálně pět a ve venkovních deset osob. Přesto musela izraelská policie zase jednou před očima svatebního páru rozhánět stovky ultraortodoxních svatebčanů.

Mají ultraortodoxní Židé výjimky?

Na veřejnosti se ozývají kritické hlasy, že policie zasahuje a rozdává pokuty v sekulární společnosti mnohem častěji než v ultraortodoxní. Přitom právě tam dochází k častějším přestupkům proti pravidlům chování v období pandemie. Tak například během prvního lockdownu policie pronásledovala osamělého surfera na moři u Tel Avivu. Zároveň vyzval 93 letý rabín Chaim Kanievsky, jeden z vedoucích duchovních autorit mezi ultraortodoxními Židy, své studenty, aby se nedávali na covid testovat. Když se ptali zmocněnce pro covid právě v této náboženské skupině, vysloužilého generálmajora Ronnyho Ruma, jestli jsou za takovými ústupy vůči nim politické zájmy, odpověděl, že určitě ano, obzvlášť teď, když se zase chystají nové volby.

Proti virus bojuje armáda i tajná služba

Proč se stal zmocněncem pro covid bývalý generálmajor? Takhle to prostě v Izraeli je. Výslovným přáním ministra obrany Benniho Gantze bylo, aby jeho ministerstvo úzce spolupracovalo s ministerstvem zdravotnictví. Jako poradce předešlým pro východní Jeruzalém stojí starostovi Moshe Leonovi po boku brigádní generál Rafi Milo. Zároveň byl od počátku do takzvaných „epidemiologických vyšetřování“ zapojen „shabak“, izraelská tajná služba. Podle mobilních telefonů se zjišťovalo, kde se pohybovali lidé nakažení koronavirem, a které další osoby se nacházely v jejich blízkosti. Cílem bylo potkat takovým lidem zprávu, že se musí odespat do karantény.

Narušení práva na soukromí a obecný zmatek

S takovým jednáním souvisely dva hlavní problémy. Za prvé tato nouzová opatření nebyla ohlasována knesetem a porušovala právo na soukromí. Teprve po soudním procesu, který iniciovalo Sjednocení k ochraně civilního práva, došlo k přesnému definování těchto nouzových opatření. Druhý problém byl praktického rázu. Při hlášení možného nakažení koronavirem docházelo k omylům. Lidé se mohli proti chyběmu alarmu odvolat u ministerstva zdravotnictví. Vedení byla ovšem přetížena a došlo k obecnému zmatku.

Dodržují politici sami určená pravidla?

Na jaře před rodinným svátkem Pesach byl nařízen první velmi přísný lockdown. Kromě cest do zaměstnání, která byla uznána jako nutná, nákupů potravin, návštěv lékaře, peče o potřebné a nezbytné vyřizování, byl povolen jen pohyb na 100 metrů od místa bydliště. Nikdo nesměl ani běhat, hrát, sportovat, bazény a pláže byly zavřeny, výlety do přírody zakázány. Nikdo nesměl během svátku, který je normálně velkou rodinnou oslavou, navštívit své příbuzné. Prarodiče byli odstraněni od svých vnučat, jen rozvedení rodiče si směli vzájemně předávat děti. Po svátcích se v médiích přetěšalo, kteří politici ukládají lidem břemena, která sami nejsou ochotní nést, a kdo z nich se přes zákaz setkal s rodinou. Prezident Reuven Rivlin se veřejně omluvil, že se jako vdovec odvážil slavit svátek s rodinou své dcery.

Další svátky v lockdownu

Další lockdown byl vyhlášen na podzim od Nového židovského roku až do konce Svátku stánků. Tentokrát byla nařízení mírnější. Pohyb na čerstvém vzduchu byl povolen na přeset metrů od domu a sportování jednotlivců se neomezovalo. Tím pádem mohly děti do blízkého parku nebo na hřiště.

Protože židovské obyvatelstvo neslaví Vánoce, začal třetí lockdown krátce před Silvestrem. Sekulární Židé totiž rádi na počátku občanského roku pořádají party a občané z Ruska zase slaví „Nový rok“. Takovému shromažďování se mělo zabránit v době, kdy počet nakažených opět začal stoupat.

Nové mutace covidu a násilné střety

S počátkem pandemie byl letecký provoz snížen na minimum a přecestovat do Izraele mohli jen občané nebo osoby s povolením k pobytu. Časem byly lety obnoveny a tak uprchlo mnoho Izraelců před lockdowny do ciziny, odkud přivezli zase nové mutace.

Z toho důvodu se Izrael rozhodl všechny cestující dopravit přímo z letiště do karantény v připravených hotelech. Výjimku tvořili jen lidé nad sedmdesát let, těhotné ženy a děti. Tato opatření vedla částečně k násilným střetům mezi policií a cestujícími na letišti a v hotelu, které jsme do té doby znali jen z ultraortodoxních čtvrtí.

Naděje na návrat k normálnímu životu

Do poloviny ledna už se nechal v Izraeli očkovat na dva miliony lidí. Mnozí se ptají, proč Izraelci s očkováním spěchají, zatímco občané v jiných zemích obezřetně vyčkávají. Izraelci jsou ve své většině odvážní a nebojí se inovací.

Velké množství inovací po celém světě pochází právě z Izraele. Jsou taci, kteří poslouchají své rabíny. A mnozí už prostě mají dost různých omezení a lockdownů. Naděje na návrat k normálnímu životu je velká. Izrael je zvláštní země. Mezi výčty pravidel pro období pandemie je vždy uvedena modlitba: kolik lidí se smí shromáždit na modlitbu vevnitř a kolik venku.

Protože to počasí umožňuje téměř celoročně, provází nás po celé období pandemie do dálí se nesoucí zpěv modliteb ortodoxních Židů.

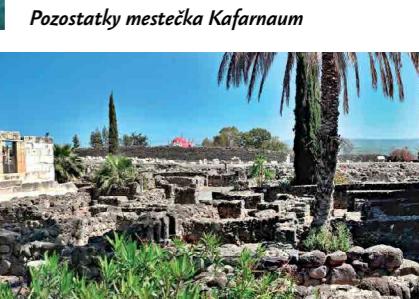
Krista Gerloffová

Čo je ľahšie?

Aj keď sa Pán Ježiš narodil v Betleheme a potom vyrástol v Nazarete, „mestom Pánovym“ sa nazýva Kafarnaum. Je to mestečko priamo na brehu Galilejského jazera. Je to miesto, kde Ježiš uzdravil Petrovi svokru a ona im potom posluhovala. V jej dome sa zrejme Pán Ježiš zdržiaval aj vtedy, keď sa do domu nahrul dav a On ich vyučoval. A keďže bol dom preplnený, keď prišli štyria muži so svojím ochrnutým priateľom, nemali ho ako k Ježišovi priniesť. Tak rozobrali strechu. Je zaujímavé, že sa neskôr píše, že Ježiš „poznal, čo si myslia“. Nikde sa však nehovorí, že by počul, ako sa stážovali vo svojich mysliah, že niekto rozoberá strechu. Len čo Ježiš povedal ten známy výrok: „Odpúšťajú sa ti hriechy,“ píše sa, že Ježiš poznal, že sa v myslí začali búriť. Podľa mňa vtedy, keď štyria priatelia začali rozoberať strechu, sa určite viaceri stážovali vo svojich mysliah – ja by som si určite pomyslel svoje, určite by mi aspoň napadlo, že by som nerada bola na mieste domáceho. Ale asi ide o kontrast stážností kvôli streche a kvôli Ježišovmu výroku. Takže ak nikde nečítame, že by sa niekto stážoval vo svojom srdeci ohľadne strechy, tak výrok

Pobrežie Galilejského jazera

Cesta do Izraela, príbeh 5.

„odpúšťajú sa ti hriechy“ musel byť nesmierne pohoršujúci. Až taký, že ho evanjelista zaznamenal. Vzápäť nasledovala druhá známa otázka. „Čo je ľahšie povedať: odpúšťajú sa ti hriechy, alebo vstať, zober si lôžko a chod?“ Z ľudského hladiska sa zdá, že ľahšie vyslovíme vetu „odpúšťajú sa ti hriechy“, to totiž nevie nikto skontrolovať. Ak však povieme „vstať a chod“, a porazený nevstane, potom je každému jasné, že naše slovo za nič nestojí. Ježiš však vie, čo sa pyta, a vedia to aj farizeji. Vedia, že z času na čas môže človek uzdraviť telo – sú to vždy zázraky, ale občas sa dejú. No zároveň vedia, že odpustiť hriechy môže IBA Boh. Preto sa na Nom aj pohoršujú. Preto sa vo svojich mysliah búria. Ježiš im svoju zvrchovanú moc odpúšťať hriechy dokazuje tým, že s duchom uzdravia aj telo.

Odpustenie vieme získať iba od Boha. Jedine Ježiš, Boží Syn, ho môže udeliť, pretože jedine On podstúpil zástupnú smrť za nás, vstal z mŕtvych, a tak porazil smrť. A tým porazil hriech.

Lýdia Podobná
foto Vladimír Malý

Pane, chceš azda v tomto čase obnoviť kráľovstvo pre Izrael? On im odpovedal: Nie je vašou vecou poznáť časy alebo chvíle, ktoré určil svoju mocou Otec (Skutky 1, 6 – 7). Áno, chcel by som vedieť, kedy Pán Boh urobí niečo s mojím problémom. Chcel by som vidieť daleko dopredu, čo sa bude diať v mojom živote. Myslím si, že by som bol pokojnejší, keby som vedel, čo sa kedy stane. Kedy budem mať prácu a aká práca to bude. Ale Pán Ježiš povedal učeníkom, že nie je vecou človeka poznáť čas a chvíľu, ktoré určil nebeský Otec. Ostáva mi teda len jedno: Byť pripravený a očakávať na Jeho čas. Neznamená to však založiť si ruky do lona a odovzdane čakať. Učeníci mali byť pripravení. Byť pripravený znamená mať aktívny prístup k čakaniu. A to si uvedomujem aj ja. Poznať budúcnosť a to, čo sa kedy stane, nie je mojou vecou. Moju úlohou je byť aktívny. Ďalej si hľadať prácu, modliť sa za ňu a za poznanie Božej vôle. Aktívne čakať na to, ako a kedy začne Pán Boh koná – to je moja výzva pre nás všetkých. Nenamýšľajme si, že rozumieme všetkému, čo sa okolo nás deje, a budme aktívni pri očakávaní na to, ako Pán Boh zasiaha svoju mocou v našich životoch.

Peter Pribula

Očkovat' či neočkovat'?

Slovenský národ má rád povery a aktuálne konšpirácie. Neviem, prečo vzniká jedno či druhé, ale v každom prípade sme v tomto rekordmani.

Stretol som sa s kamarátom, ktorý s pohľadom človeka, ktorý vie viac, ma priklinoval otázku: „Dás sa zaočkovať?“ A pokračoval tónom, ktorý pripúšťal len jednu odpoved: „Chceš mať v sebe čip? Ty čítas tú Bibliu a tam sa píše o čísle šelmy a to je presne to – dajú ti čip a už ta majú!!!“

„Počúvaj, kamisko, a ty vieš, že ty si sa už najmenej trikrát dal dobrovoľne začipovať?“ „Ja?! Neexistuje, ja som čistý ako ľalia a aj taký zostanem!“

„Tak po prvej, mäš telefón a v nom je SIM-karta, teda čip, a správca telefónnej spoločnosti vie o tebe viac, ako by si si želal. Používaš Google, a tak správca tohto vyhľadávača tiež vie všeličo o tebe a dokonca vie, kde sa pohybuješ. No a si na Facebooku a tento správca si obzvlášť zgustne na tvojich akože utajených konverzáciách. Nehovoriac o tom, že cez prednú kameru si tá všetci traja môžu pozerať, kolko len chcú. Tak načo by ta nieko ešte čipoval?“

Ticho. Zaskočený kamarát to skúša znova, ale už s iným tónom: „Tak dás sa zaočkovať, či nie?“

tk

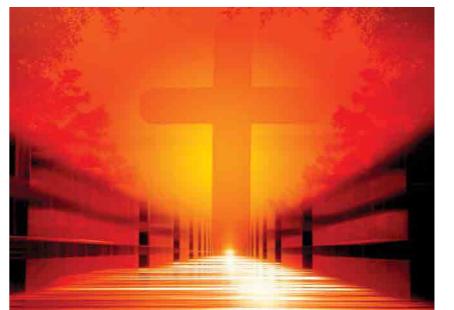
S Ježíšem v kuchyni...

(Recept pátý)

K našemu ďalšímu vařeniu toho nebudeť moc potrebovať. Budeme dělat sladké ovocné knedlíky. Tento recept mě naučila maminka. Jako děti jsme se moc rády dívaly, jak vše připravovala. A myslím, že je to stále stejné, velmi zajímavé pro děti, když děláme „rybníček“. Vezměte si hrubou mouku a přímo na stůl, nebo nějakou podložku, jak jste zvyklé, si nasypete asi 30-40 dkg. Vytvoří se vám kopeček, který lžíci rozhrnete a utvoříte jakoby oválek, který má široké dno a všude okolo je vyšší hráz z mouky. Mouku všude dokola jemně osolíte. Doprostřed rozobjete jedno vejce, to je jako rybička a také tam nalijete 1 dcl oleje. Mezi tím si dám ohřát 2 dcl mléka. Když je horké, tak vše nalijete doprostřed důlku k vajíčku a oleji. Vznikne vám rybníček. To právě mají děti moc rády.

Mléko je uvnitř a všude okolo je hráz z mouky. Nyní je to nejzajímavější. Vezmete lžíci a opatrne začnete zevnitř hráze odebírat mouku a spojovat ji s mlékem, vajíčkem a olejem. Samozřejmě by se dětem líbilo, když se nám rybníček protrhne a já začnu mléko honit, aby mi nevyteklo. Je u toho legrace, ale já jsem šikovná a děti žadoni, abych ho nechala trošku vytéct a honila ho. Než rozmíchám vajíčko, tak se tam při míchání posunuje a jakoby plave. A tak chytáme rybičku, která se nakonec stejně vmichá do těsta. Vždycky jsem měla okolo sebe děti, mají to vytváření těsta moc rády. Potom si celé těsto vypracujeme a vyválime z něho 3 cm širokého hada. Had nám leží na stole a nyní stačí na něj položit půlký švestek, nebo merunek. Můžete použít i zmrzačené ovoce. Potom vždy za ovocem překrojíme stérkou. Vše se do těsta zlepí a knedlíky dáme vařit do slané vody. Promicháme a vaříme, když vyplavou na povrch, tak je ještě asi 3-4 minuty vaříme. Knedlíky si nazdobíme tak, že jim uděláme čepičky z měkkého tvarohu a vše posypeme cukrem a přelijeme troškou smetany nebo mléka. Když pracujete, tak se u toho moc vyprávět nedá, ale stejně se můžete zeptat, jestli se v Bibli píše o rybníku a co se u něho tenkrát stalo. Nebo kde se píše o hadovi a co v příběhu udělal. Je to hezké si i při práci povídат. Přejeme vám dobrou chuť.

Dana Jersáková

Preložené z angličtiny, Patrick M. Higgins,
Citylight church Bratislava, 17. 3. 2020

Čo je váš štít?

To, či sa dám zaočkovať, budem riešiť s mojím obvodným lekárom, a nie na konšpiračných weboch. Lekár zváží môj zdravotný stav a vhodnosť prípadnej vakcínie. Pretože ak máš na niečo alergiu, alebo máš v tele aktuálny zápal, tak to sú dôvody na odmietnutie očkovania – zaočkovanie by vtedy mohlo mať nežiaduce účinky.

Zaskočený konšpirátorík si prezerá svoj telefón a skúša, ako by sa dala prelepiť predná kamera, aby sa na neho nikto nepozeral. Číže ak čítať Bibliu, tak s cielom hľadať múdrost a Boží zámer, a nie z kontextu vytrhnuté pikošky, ktoré sa mi aktuálne hodia do mojich odhalovaných tajných dohôd.

„Vieš,“ hovorím vyjavenému kamarátovi, naštrenému konšpirátorovi: „V tej Biblia sa napríklad píše, že: „Nenazývajte sprisahaním všetko, čo tento ľud nazýva sprisahaním a čoho sa bojí, vy sa nebojte ani sa nestrachujte! Hosťadina zástupov pokladajte za sväteho, jeho sa bojte a pred ním sa strachujte!“ (Iz 8, 12 – 13). A ešte sa tam píše aj toto:

„Čoho sa bezbožný bojí, to naň pride, čo si spravidliu žiadajú, to dostanú“ (Príslovie 10, 24). Číže skôr zvažuj, čo číta a aký si.“

Si myslím – vlastne som sa dočítal. Ak nabudúce pójdete autom s poverčivým človekom a cez cestu vám prebehne čierna mačka, môže sa stať, že skŕkne: „Vidiš tú čiernu mačku? Vieš, čo to znamená?!“ S kludom Angličana môžete znalecky odpovedať: „Viem, to znamená, že niekam ide.“

Ja som tvoj štít = sám Boh je tvojou ochranou! Vaša hojná odmena = Boh sám je tvoj poklad! Môžeme takto žiť? Dnes? Včera som musel nakupovať... a áno, mal som pocítiť, že všade sú nebezpečné mikróby, aj keď máte nasadené rúško a rukavice. Ale tento verš bol pre mňa priopomienkou môjho skutočného štítu – Ježiša!

Ďalej mi príša na mysel slávna modlitba svätého Patrika... nazval ju „pancier“. Je to nazaj len priomenenie a vyhlásenie pravdy... O tom, kto je Boh a čo chce pre nás urobiť. Ak chcete, vyhľadajte si neskôr celú modlitbu, ale teraz si prečíťte túto časť:

Kristus so mnou, Kristus vo mne, Kristus za mnou, Kristus predo mnou, Kristus vedla mňa, Kristus, ktorý ma získal, Kristus, aby ma potešil a obnovil. Kristus podo mnou, Kristus nado mnou, Kristus v tichu, Kristus v nebezpečenstve, Kristus v srdciach všetkých mojich milovaných, Kristus v ústach priatela a cudzinca.

Vzývam meno, silné meno Trojice, vzývaním toho istého. Troch v Jednom a Jedného v troch, z ktorého povstala celá príroda, Večný Otec, Duch, Slovo: Chvála Pánovi mojej spásy, Spásy je z Krista Pána.

Používajte rúška... ale vzývajte silné meno Ježiša, našu ochranu, našu spásu!

Nech je Ježiš naším štítom a hojnou odmenou! A nebojte sa!

Preložené z angličtiny, Patrick M. Higgins,
Citylight church Bratislava, 17. 3. 2020

Hledáme jiskry radosti

Na našich postních setkániach nazvaných „Radost noci“, jsme hledali jiskry radosti uprostred náročného času, ktorý prožívame. Modlili jsme se za naše politiky a hned druhý den jsme videli veľkou vládnú roztržku a k epidemické krízi príbyla ještě i ta politicák. Modlili jsme se za nemocné, a presto lišidé umírají. Stále pricházejí zprávy o úmrtích a nemocných. Modlím sa špatne (Jk 4, 2–3)? Málo (Mt 6, 7)? Jsou naše hřichy bariérou mezi Bohem a človekem (Iz 59, 1–2)? Neslyší snad Pán Bůh (1 Kr 18, 27)?

Nevyslyšené modlitby budou veľkou záhadou.

Mohlo by se snadno říci, je zbytečné se modlit. Presto Pán Ježiš vyzývá v Getsemanskej zahrade: „Bděte a modlete se!“ Občas se používá pojmenování „zápasit na modlitbách“. Proč?

Modlitba je zápas s našimi netrpělivostí a nedočkovostí. Modlitba je zápas s našimi představami o tom, jak by mohl Pán Bůh situaci, kterou mu předkládám, řešit.

Modlitba je zápas s dábelskými lásky o tom, že Bůh nevyslyší a naopak musí vyslyšet cokoliv a kdykoliv a kdekoliv.

Modlitba je i zápasem o víru. Ne nadarmo ono podobenství o soudci a vдовě končí slovy: „Nezastane se Bůh svých vyvolených, kteří k němu volají dnem i nocí? Bude s pomocí pro ně otálet? Pravím vám, že se jich rychle zastane. Jen až příjde Syn člověka, zdali naleze víru na zemi?“ Modlitba je zápasem o samotnou víru v „život“ Boha; o víru mou v té věci, za kterou se modlím. Jistě jsme zažili i to, že právě naše víra vystrojila, když jsme se modlili. Jako bychom uviděli velikost Boha a malost světa.

Jako bychom se vznášeli na křídlech modlitby vzhůru někam výš a uviděli svůj život z jiné perspektivy.

Inspirace k modlitbám:

Děkujme za všechny uzdravené z nemocí a dáváme Bohu všechny nemocné i unavené životem, doma v Betaniích, za hranicemi. Děkujme za všechny projevy vzájemné lásky v rodině, ve společenství, ve společnosti. A prosme za to, aby i v době covidového vzdálení se lásku neochabovala.

Děkujme za vlády světa, které se snaží bojovat s nemocí a modleme se za ně. Prosme za slovenskou i českou politickou scénu.

Děkujme za naše společenství, za všechny pracovníky a dobrovolníky.

Petr Kučera
kazatel Sboru Církve bratrské v Bratislavě

Kotva v bouři

Nachádzime sa v čase izolácie a narušenej rutiny. Svetová zdravotní kríza má vliv na každého z nás. A dôsledek? Cosi v jadru mé bytosť si hľadá pevný základ. Životné okolnosti sa radikálne zmienili natolik, že ohrozuje mou vniternú jistotu. Pokud se nedozvím, ktorý je konečný zámér pre môj život, mohu začítať tonout vlnách koronaviru.

Pandemie a duše

Statistika, týkajúca sa duševného zdravia ukazuje, že situácia je alarmujúca. Stále více kandidátov sebevraždy volá na horké linky. Pod titulkom „Pandemie osamelosti, úzkosti: podľa informácie z križového volania se počet telefonátov potenciálnych sebevražd zvýšil“ približne o 30%.

Web Covid-19 Alert konstatuje, že „truchlení, izolácia, ztráta príjmu a strach vylávajú takou situáciu ohľadne duševného zdravia nebo jí natolik zhoršujú, že to vede k nárstu užívania alkoholu a drog, nespavosti a úzkostným stavom“.

Vede nás to napäť k otázke účelu života. Je život náhoda? Kde – pokud je mé tělo vydáno všancu vrtochom nekontrolovateľného viru – mohu najít nějakou kotvu v této nezvladateľnej bouři? Proč jsem tady?

Návrat k našemu počátku

Počátek zprávy v knize Genesis nám prináší prostou, avšak hlubokou odpověď.

„I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. At lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“ Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Boha, jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plode a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad vším živým, co se na zemi hýbe“ (Genesis 1, 26–28).

Je jasné, že vymyslet nás nebylo nějakým dodatečným nápadem. Zpomalte trochu a vstřebejte to: Věčný Tvůrce nebe a země – který právě dovrší rozprostření vesmíru – lící nyní lidi jako bytosti, které nesou jeho obraz! Hebrejský text zde užívá dvou slov. Jedním je clem/ צלֹה, z něj pochází moderní hebrejský výraz pro fotoaparát. Nejsme Bohem, ale tak jako je fotografie odrazem svého předmětu, jsme my odrazem původního obsahu obrazu.

Druhým slovem je d'mút/ מְלֹא, překládá se jako podoba, podobnost či vzor. Jsem tedy navržen tak, abych odrázel Boží přirozenost. To mne vede k vystřízlívání. Je to fenomenální. Nechám-li tuto skutečnost proniknout do svého způsobu uvažování a emocí, vynořím se ze sklícenosti, úzkosti, strachu i zmatku, které mne ohrožovaly, s novým vysvětlením.

Skutečnost, že jsme stvořeni k obrazu Boha. Apoštol Petr říká: „**Stali jsme se účastníky božské přirozenosti**“ (2 Pt 1, 4).

Mou kotvou v bouři je skutečnost, že jsem Božím partnerem a mám podlž na Jeho věčném podniku. Tento fakt přemáhá a vytlačuje nepředvídatelné okolnosti kolem mne. Kéž nám Duch, jenž nás na počátku stvořil, dá plnější porozumění, kym jsme. Totíž že našim určením je, abychom v těchto časech nejen přežívali, nybrž vzkvétali.

Ejtan Šíškov

NOEMI

seznamka pro křesťany

Téměř dva tisíce přihlášených křesťanů (60 % z Česka a 40 % ze Slovenska), kteří hledají svého životního partnera.

www.noemka.com info@noemka.com
Tel./SMS: +420 777222877

Prijímaeme Boží dar

„A proto odstraňte veškerou špinu a přemíru špatnosti a v tichosti přijměte zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše“ (Jk 1, 21).

Boží slovo má v sobě možnosti, které nelze předat, má v sobě potenciál, který nemůžeme předvídat. Evangelium mluví o semení, které po zasetí vyklíčí a roste samo od sebe. „Dále (Ježíš) řekl: S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země. Ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak!“ (Mk 4, 26–27).

Jako křesané máme přijmout tu neuchopitelnou svobodu Slova, které je účinné velmi odlišnými formami. Ty často unikají našim předpovědím a rozblížejí naše schémata. Nás Bůh totiž není Bohem zvyklostí, On je Bohem překvapení.

Boží slovo nám umožnuje, aby byl nás život plodný. Bůh nám dává svůj pokrm: Jeho Slovo. Dává nám růst a umožňuje nám, aby byl nás život plodný i v době těžkostí. Jako děst a sníh svaluje zemi a působí, že může rodit, tak je tomu i s Božím slovem v našem životě. „**Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a ční ji plodnou a úrodnou, takže vydává símu tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází s mých úst. Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárne, k čemu jsem je poslal!**“ (Iz 55,10–11). To, cím je pro tělo kojence mléko, je pro lidského ducha Boží slovo: Slovo Boží nám umožňuje růst ve vídě.

Jsi na dně?

Cítíš-li, že jsi tzv. „na dně“, chop se Božího slova. Život nás někdy zraní a my se obrácíme k Božímu plánu zády, vzdalujeme se Bohu. Jsi-li ale zarmoucen, vezmi si Boží slovo! Jsi-li na dně, chop se Božího slova. Boží slovo nás naplní novou silou, radostí a pokojem v srdci!

Proč číst Bibli?

Je tak důležité přečíst si během dne jeden úryvek z evangelia!

Proč? Abychom se ho naučili nazepamět? Ne. Ale abychom nalezli Ježíše, protože Ježíš je přímenoří ve svém slově, ve svém evangeliu. Pokaždé, když čtu evangelium, nacházím Krista. Zvýkněte si proto denně číst jednu i malíčkovou pasáž z evangelia a stále s sebou nosete nějaké vydání evangelia, abyste jej mohli číst.

mh

Máme dôvod k vdăčnosti

Zjíme vo veľmi náročnom období. Napriek tomu si uvedomujeme, že stále máme dôvod k mnohej vdăčnosti.

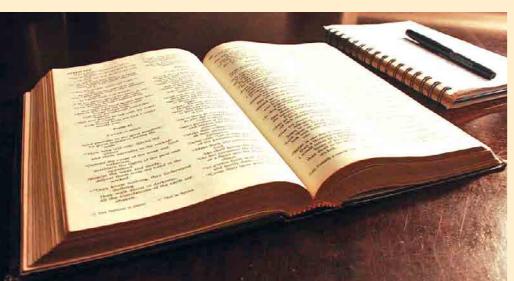
To je prvé, čo by bolo dôležité pripomenúť si. Skúsme si dnes každý spomenúť aspoň na jeden dôvod k vdăčnosti. Ja spomeniem aspoň jeden – nemôžeme byť spolu, mať navzájom osobné spoločenstvo, ale o to viac môžeme **byť spojení v modlitebnom zápase** a takto niest bremena jedien za druhého!

A je to úžasná výsada a tiež povzbudenie pre mnohých!

Rovnako ako starší, chorí a osamelí naše modlitby veľmi potrebujú v tomto období rodiny, najmä rodiny s detmi. Je to pre nich veľmi náročné obdobie. Áno, na jednej strane je to príležitosť, že sú ako rodiny oveľa viac spolu ako predtým – čo mnohí veľmi oceňujú a sú za to vdăční. No zároveň sa musia učiť mnohé zvládať, predovšetkým vedieť si zorganizovať čas. Rodičia pracujú z domu, deti majú vyučovanie online, matka okrem svojej práce musí zvládnúť chod domácnosti, ak sú tu malé deti – postarať sa o nich, kontrolovať školákov pri učení sa... Treba sa učiť vzájomnej komunikácie, riešiť výchovu detí... Nejedna rodina vyznáva, že je to veľmi náročné a ľahké obdobie. Preto potrebujú naše modlitby:

- aby v rodinách vziažila vzájomná láska a úcta nad sebectvom,
- aby sme sa zameriavalí viac na to, čo nám lockdown dal, ako na to, čo nemáme,
- aby sme dobre využívali čas s rodinou, ktorý nám bol teraz darovaný,
- aby sme my rodičia svojím správaním a postojmi nepohoršovali deti,
- aby sme boli povzbudzovateľmi k láske a dobrým skutkom.

Zuzana Bánová

Ekuména vo svete

Evanjelické cirkevi v Rakúsku založili fond inovácie pre takzvané digitálne cirkevi.

„Digitálna cirkev získala v korona období silnú podporu – a to je dobrá vec!“ hovorí biskup Michael Chalupka a zároveň zdôrazňuje: „Digitálna cirkev je vlastnou formou spoločenstva a života cirkev a v budúcnosti bude čoraz dôležitejšia. Už teraz som zavedavý, ktoré projekty bude možné podporiť pomocou fondu a teším sa na rozmanitosť, ktorá tu vznikne!“

S „Inovačným fondom“ chcú evanjelické cirkevi v Rakúsku podporovať cirkevné zbyty a iniciatívy v oblasti rozvoja digitálnych projektov.

Do konca roku 2023 bude k dispozícii celkovo 40 000 eur. „Digitálna cirkev žije z kreatívnych nápadov a spontánnosti,“ vysvetluje pre evanjelikov tlačovú službu teologička Eva Harasta, ktorá vede pracovnú skupinu. „Cieľom fondu je finančne podporiť implementáciu myšlienok a inšpirovať ešte viac evanjelikov k digitálnej aktívite.“

Andrej Kuruc
<https://www.emk.at/blog/evangelische-kirchen-starten-innovationsfonds-fuer-die-digitale-kirche>

Online sesterská konferencia 19. 6. 2021

online sesterská konferencia _19. jún 2021

ZMENA TERMÍNU Jedno potrebné už 2. stretnutie?

Premeňte sa obnovením zmýšľania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôle, čo je dobré, čo mu je prijemné, čo je dokonale
Romani 12,28

Vzhledem k pokračující pandemické situaci je nutné termín konání jednodenní konference českých a slovenských sester posunout na 19. 6. 2021. Odbor sester BJB v ČR a SR

Recenzie kníh a informácie...

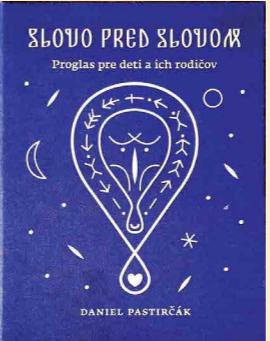

Daniel Pastirčák: Slovo pred slovom Proglas pre deti a ich rodičov LIC, Bratislava: 2012

Staršia knížka, ktorú by som vám rada predstavila, obsahuje jeden starý a jeden nový text, ako píše D. Pastirčák v úvode na vysvetlenie: „Vzácný starobylyj text z pera Konštantína Filozofa a celkom nový čerstvý textík z notebouku: Ten druhý odpovedá prvému.“

Chvíľu hravo, chvíľu vážne, aby ho dospeľi mohli čítať spolu so svojimi detmi.“ Pastirčákov Proglas je adaptáciou starobylyho textu pre deti do súčasného jazyka, ktorému možno ľahko porozumieť. Verše sú písané zdrúženým rymom a jednoduchým jazykom, preto sa knížka dobre číta.

Detom sa približuje psychologizovaním prežívania človeka, opisom jeho hladania, strácania, dôrazom na jeho mySEL, vzde-

lanie, dušu a ducha. Knížka smeruje k nachádzaniu človeka sebou samým, k nájdeniu lásky a celistvosti v Bohu. Okrem slov je v knížke ukryté ešte niečo: „V knižčke je ešte jeden text. Text tajomných znakov, ktoré medzi listy láskavo ukreslila ruka výtvarníka. A práve tieto slová – obrazy nás odkazujú na ono Slovo, ktoré tu bolo skôr, než z ticha povstala prvá

je to vták, pre mySEL zhádza. Slovo je pre našu mySEL slinko rána. Slovo je dokorán otvorená brána. Cez ňu ku nám veci prichádzajú nemo, vystupujú z hmly, keď dochádzajú meno. Bez reči mySEL videla len samú tmu, s rečou, čo bolo vonku, odrazu je dnu. Ked hovoríš, ked píšeš, ked čítas kníhy, sú to zázračné, magické okamihy.“

ludská reč.“ Knižka ukrýva minimalistické, ale nádherné ilustrácie Miloša Koptáka, ktorý má stabilné miesto na scéne slovenskej ilustrácie. Malá ochutnávka z tejto mimoriadne vydarenej a štavnatej knížky: „Predslov? Čo si má dieťa počať s predslovom? Predslov je to, čo býva pred slovom. Skôr než dieťa povie slová: „otec“, „mama“/ pred slovom je dotyk, bozky – láska sama. Skôr než udelené rieckne slovo „rieKA“/ pred slovom je voda, prúd, čo z hory steká. Ked Boh prehovorí, čo je pred slovom? K Božej reči človek sám je predslovom. Človek - Žid, Brit, Maďar, Slovák, čo sa pytia? / „Prezrad, rozum, kde je cesta k srdcu skrytá? Kde som sa vzal, čo tu robím, na čo som?“/ Cesta k srdcu vede Evanjeliom. Je človek bez slov väčne slepý, hluchý? / Všetko je tu: stromy, vtáci, kvety, muchy. / Z nášho sveta nám tu nechýba nič, hoci/ bez slov sa to stráca ako veci v noci. / MySEL bez reči let jasťa nezbadá/ pre oči je to vták, pre mySEL zhádza. Slovo je pre našu mySEL slinko rána. Slovo je dokorán otvorená brána. Cez ňu ku nám veci prichádzajú nemo, vystupujú z hmly, keď dochádzajú meno. Bez reči mySEL videla len samú tmu, s rečou, čo bolo vonku, odrazu je dnu. Ked hovoríš, ked píšeš, ked čítas kníhy, sú to zázračné, magické okamihy.“

Rachel Orvošová

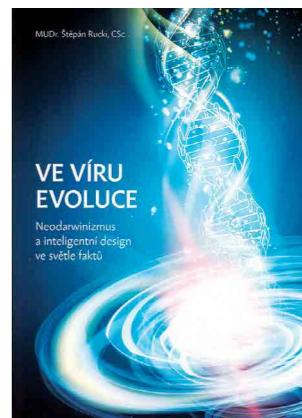
Štěpán Rucký: Ve víru evoluce Neodarwinizmus a inteligentní design ve světle faktů

Český Těšín: Nakladatelství Křesťanský život, 2021, 308 s.

Anglický filozof Anthony Flew, jeden z předních propagátorů ateizmu ve dvacátém století, ke konci svého života školal své následovníky turzením, že Bůh možná existuje. Flew neprozil žádnou mystickou zkušenosť ani nekonvertoval ke křesťanství, ale dospel k vnitřnímu přesvědčení, že design, který ve věčech kolem nás pozoruje, je skutečný a ukazuje na zapojení mimořádné inteligence. Příčinou této pozoruhodné názorové změny byla naše DNA. Při jednom rozhovoru řekl: „Myslím si, že látka DNA ukázala, že do uspořádání těchto mimořádně různovárných proků musela být zapojena inteligence.“ Při jedné příležitosti poznámenal: „Zdá se mi, že výsledky více než padesáti letovýzkumu DNA poskytly materiál pro nesmírný silný argument pro design.“ ...

Většina lidí si dnes myslí, že tzv. evoluční teorie je bezpečně prokázaným základním kamenem vědy s celou řadou závažných dopadů do našeho života.

Pro některé mladé přemýšlející křesťany může být evoluční teorie důvodem pro pochyb-

Prim. MUDr. Štěpánovi Ruckému, CSc., se podarilo shromáždit nejnovější fakta z biologie, genetiky, informatiky a dalších oboř na základě studia obšáhlé literatury, především zahraniční – a tyto poznatky dnešní vědy „kupodivu“ svědčí spíše proti evoluční teorii než pro ni. Jsem přesvědčen, že koncept inteligentního designu může být velmi dobrým východiskem pro další diskusi ohledně evoluční

teorie a hledání Boha Bible. Kniha je psána velmi srozumitelně a i mírně poučený laik (středoškolské znalosti jsou pro porozumění postačující) může mít velký zisk z četby této knihy. Myslím, že knížka vyplní velkou mezeru v prozatím poměrně jednostranné diskusi ohledně evoluční teorie. Vřele ji doporučuji.

Pavel Smilek

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievac 2021: Biblický šatník /oblečenie (kresťana)

Číslo 09 2021 – Vyzleč hodovanie a opilstvo - obleč si opasok pravdy a pancier spravodlivosti (Iz 5, 11 a 12, Ef 6, 14)

Uzávierka 5. 5. 2021

Číslo 10 2021 – Vyzleč smilstvo a chlípnosť - obleč si pancier viery a lásky, príbu spasenia a meč Ducha (Oz 5, 4)

Uzávierka 5. 6. 2021

Číslo 11 2021 – Vyzleč svář a závist - obleč si hotovosť k evanjeliu pokoja a štit viery (Pr 16, 28 a Ef 6, 15 – 16)

Uzávierka: 5. 7. 2021

ČAS MILOSTI

Alžbeta Ondusková

*Zajtra chcem začať život nový,
dnes užiť, čo svet ponúka,
zajtra nastúpim cestu vieri,
dnes srdce túžob veľa má.*

*Zajtra vyhľadám úzku cestu,
dnes na širokej dobre mi,
zajtra opustím márnosť všetku,
dnes nech sa srdce poteší.*

*Zajtra sa vydám pod kríž Pána
prosiť o milosť, spásy šat,
dnes sloboda ma ešte láka,
radovánok mám nadostac.*

*Kto vie, či ešte bude zajtra,
či k rozhodnutiu bude čas,
čo ak púť žitia bude krátka,
nezaznie ti viac Pánov hlas?*

*Pánov hlas ešte svetom zneje
a pod kríž volá všetkých nás,
spasenia dvere otvorené,
pod', duša, milosti je čas.*